NICANORIS

ΠΕΡΙ
ΟΔΥΣΣΕΙΑΚΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Peri
Odysseiakes stigmes

RELIQUIAE EMENDATIORES.

EDIDIT

OTTO CARNUTH
DR. PHIL.

BEROLINI MDCCCLXXV.
SUMPTIBUS FRATRUM BORNTRAEGER
ED. EGGERS.

NICANORIS

ΠΕΡΙ

ΟΔΥΣΣΕΙΑΚΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

RELIQUIAE EMENDATIORES.

EDIDIT

OTTO CARNUTH

DR. PHIL.

BEROLINI MDCCCLXXV.

SUMPTIBUS FRATRUM BORNTRAEGER

ED. EGGERS.

Halis, typis Orphanotrophei.

GOTTLOBO RICHTER

COLLEGAE AMICISSIMO

D.

Cum abhinc fere viginti quinque annos Nicanoris περὶ Ἰλιακῆς στιγμῆς reliquias emendatiores Ludovicus Friedlaender praeceptor meus edidisset, non potuit non videri optabile, ut eiusdem grammatici Alexandrini etiam περὶ Ὀδυσσειακῆς στιγμῆς fragmenta e scholiorum indigesta mole protracta colligerentur collectaque in usum virorum doctorum, mendis, quibus sunt depravata, sublatis, in lucem proferrentur.

Quod munus cum ego suscepissem, virorum, quorum auctoritatem maximi semper habui, voluntati cedens, non eram nescius fore ut hoc nostrum opusculum in varias incurreret reprehensiones. Permultos enim esse intellego, qui de his studiis eam animo imbiberunt opinionem, ut eorum tractationem leve quiddam esse ac parum fructuosum existiment, sive contemnentes tamquam parva, sive, quod proximum vero, nullam ingenii sperantes gratiam fore in rebus etiamsi necessariis, procul tamen ab ostentatione positis. Erunt etiam, qui nos non tam reprehendant, sed ad alias literas iucundiores vocantes ne „a fertilibus optimorum scriptorum campis ad desertas grammaticorum regiones devio itinere abducamur“ timere se dicant.

Ego autem mirari satis non queo, unde hoc sit tam insolens illorum grammaticorum studiorum fastidium. Non est omnino hic de discrepantibus opinionibus certandi locus: sed ego semper in ea fui sententia praeclaram illam veterum grammaticorum praeceptorum scientiam ita esse cum reliquis philologiae partibus coniunctam atque copulatam, ut eam qui distrahere ac divellere conarentur aut ut multum infra despectarent, pessime tum suis, tum alienis studiis consulere et exitiale quasi litterarum antiquarum discidium inducere arbitrarer. Haec res affert mihi memoriam Wolfii, quam nulla unquam temporis longinquitas delebit; hic in prolegomenis p. XIX de veterum

grammaticorum studio sic dixit: Nequaquam me poenitet huius studii, quod per hanc occasionem in tractatione veterum grammaticorum consumpsi. Immo tantum eo me adiutum sentio, non modo ad hoc opus, sed ad omnem facultatem linguae Graecae, neminem ut arbitrer in ullo Graeco scriptore edendo proficere posse, nisi simili cursu lectionis praecepta illorum collegerit et ad optimas rationes examinaverit. Neque id molestum negotium est ei, qui assiduus et alacri animo idoneas rei horas carpere consuerit. Credo sane facilius esse grammaticorum minutias ridentem de Homerici saeculi barbarie et horrido sive erudito cultu sermonis, de fabulari historia et insipientia mythica, vel de epici carminis virtutibus ex Aristotelis decretis philosopho molimine disputare. Nempe taedet in ista lectione doctos indoctarum quarundam et minutarum argutiarum. At primum modestia vetat ullam rem contemnere, priusquam eam probe cognoveris. Et, ne dicam, quam multa illi nobis soli ex vetusta memoria servaverint, iidem argutuli saepe etiam sensum verborum optime expediunt, quippe quos usus linguae nondum penitus amissus tutos praestabat a pluribus erroribus, quos hodie male tegimus novae interpretationis deliciis. In Homero porro singularis oblectatio quaedam et dignitas illius operae accedit ex eo, quod variarum lectionum et canonum technicorum, quos libri grammatici et scholia praebent, conquisitione et censura in vetus et plerisque antiquis scriptoribus antiquius aevum ac quasi in societatem vocamur doctissimorum criticorum, quorum iudicia et praeceptiones, quibus olim Ciceronis, Vergilii, Horatii adolescentia alebatur, quamvis de Graeca, id est patria ipsorum, lingua scriptas, nos barbari ὀψιμαθεῖς passim non absurde refingere posse videamur. Talem conditionem critici muneris nullus est scriptor aut poeta antiquitatis qui perinde atque hic noster offerat. Quum vero plurima ex illorum criticorum commentariis, tanquam per manus tradita, alia in alias aetates, vetustissima partim in novissimas, devenerint, omnes istius generis reliquias colligere plane oportuit eum, qui integriorem textum requirebat. Quodsi illud industrie feci, atque nullum neglexi locum, unde hanc recensionem limatiorem redderem, nihil mihi laboravisse videor, praeterquam quod res ipsa exigeret. Minime ergo querar, quantum molestiae exhauserim in hoc tam diversarum rerum paratu, in tot scriptoribus per-

volvendis, in legendis et partim reconcinnandis scholiis, atque in conquirenda et excutienda tanta et persaepe inutili farragine glossarum et lectionum. Navavi libens, quod qualecunque navavi et ad meam ipsius utilitatem.

Sed haec missa faciamus et ad propositum revertamur, ut breviter exponamus nostri consilii atque instituti causam rationemque, quam si quis cognoverit, spero fore ut simul et id, quod facio, probet et me, si aliter fecissem, iustam doctorum et intellegentium virorum reprehensionem nullo pacto effugere potuisse existimet.

Non prius Homeri carmina severis historiae legibus poterunt ad doctioris antiquitatis normam revocari, quam lectiones cum aliorum grammaticorum accuratius cognitae, tum Aristarchi ex omnibus subsidiis ita conquisitae fuerint, ut id, quod hic legit quodque legisse videtur, esti non certis tamen probabilibus argumentis ubique cognoscamus. Nam scripturae eius omnino reponendae, aut, si displicent, indubitatis rationibus ac perspicuis refellendae sunt, quae sufficiant ad auctoritatem tanti nominis elevandam. Ac textum Aristarchi qui non modo naviter explorarit, verum etiam prudenter examinarit, optime de studiis nostris meritus erit; qui priori rationi recte consuluerit, tanto maiorem consequetur laudem, quo certius nobis persuaserit de variis probabilitatis gradibus, qua Aristarchi scripturae dispiciantur; qui vero, nec vetustate neque origine lectionum patefacta, id scribere maluerit, quod suo ipsius modulo conveniat, is, etiamsi accuratissimam Graecae linguae cognitionem cum singulari mentis acumine coniungat, elegantia tamen operis rectius poterit, quam prudenti artis usu gloriari. Sic monet W. C. Kayserus, philologus optime de Homeri carminibus meritus, quem honoris causa citavi, in disputatione altera de versibus aliquot Homeri Odysseae, neque sunt, qui illius doctissimi viri sententiam assensione non comprobent. Diligentius igitur pervestigandi, colligendi, emendandi sunt lectionis Aristarcheae fontes, quos scholia, excerpta illa praestantissimis ex variorum grammaticorum veterum ad Iliadem et Odysseam observationibus in unum corpus conflata continent, id contendendum et elaborandum est, ut illorum grammaticorum libros — quorum cum studiis Homericis nisi intimam contraxeris familiaritatem, continget tibi quod multis, ut in vanum cadant tua ipsius Homerica stu-

dia — quantum licet ita restituamus, ut uno tenore continenter legi possint.[1]

Itaque ego, posteaquam a Carolo Lehrsio quid Aristarchus non solum ingenio, doctrina artisque criticae facultate, sed etiam subtili sermonis Homerici cognitione suavissimo Graecorum vati praestiterit didicimus et ab eo Friedlaenderoque Herodiani, Nicanoris, Aristonici libros ad Iliadem e scholiis compositos accepimus, posteaquam Augustus Lentz Herodiani technici reliquias collegit, non alienum putavi acerrimo philologi studio, id quod praeceptores mei laudatissimi et doctissimi in Iliade viam aperientes orsi sunt, in Odyssea pro viribus continuare et eandem illam viam toto pectore omnique animi contentione, quamquam „non passibus aequis" sequentem conficere. Nonnullis minora fortasse videntur haec, sed si neglegas, non sit maioribus locus, neque ad ullius rei summam nisi praeceden-

---

1) cf. Ameis, praef. ad edit. Odysseae p. I[1] pag. V et p. II[1] pag. V. — Nuper Homeri Odysseam ad fidem librorum optimorum edidit J. La Roche, qua in comparanda nova Odysseae editione se ante omnia et sibi proposuisse in praefatione dicit vir doctissimus, ut textum ederet qui optimorum librorum auctoritate niteretur et in adnotatione de fide cuiusque scripturae redderet rationem. Itaque se excussisse libros manuscriptos aut nondum adhibitos, aut non ea diligentia collatos, ut fructus ex his perciperetur, simul ex veterum grammaticorum scriptis se congessisse, quaecunque emendandae Odysseae viderentur esse utilia. Commentarium ita se instituisse, ut varias librorum scripturas ab iis seiungeret, quae ad veterem quendam grammaticum essent referendae. At cave credas has adnotationes criticas, quae ad veteres grammaticos spectant, plene et perfecte ita ut nihil desideretur undique exhaustas aut omnes esse recte relatas. Hoc praestare La Roche nec voluisse nec potuisse videtur, quod unius hominis, etiam doctissmi, vires longe exsuperat, nondum praeparatis subsidiis, quae ad hoc efficiendum opus sunt. Id vero non ita dico — *οὐ γάρ εἰμι φιλόμωμος* — ut laudes viri doctissimi extenuem, sed ut quam necessarii sint tales apparatus, quibus via muniatur, ostendam. Quod ad Nicanorem attinet, La Roche refert ad eum scholia ad α 4. 241. β 33. 136. 182. 232. 260. γ 45. δ 642. ε 56. 208. ζ 167. 183. μ 102, quorum primum sic corrigendum est, ut iam Friedlaenderus fecit; scholia ad β 148. δ 428. η 183. 210. ρ 160. σ 297. ψ 28. 218. ω 512 citavit ille quidem, sed ad Nicanorem, cui debentur, non retulit; *centum octoginta quatuor* adnotamenta Nicanoris, quae praeter illa viginti tria nominata, in Odysseae scholiis reperiuntur, in adnotatione sua critica non produxit neque dicet haec, quae omisit, omnia minus utilia esse videri emendandae Odysseae quam illa, quae citavit.

tibus initiis perveniatur. Operosum spissumque molimur negotium, sed necessarium et quod primariorum in litteris virorum laboribus est illustratum.

Antequam qua via ac ratione in Nicanoris fragmentis indagandis et discernendis processerim exponam, pauca quaedam de Nicanore ipso eiusque scriptis ex Maximiliani Sengebuschii homerica dissertatione priore hoc loco repetere placet.

Nicanor Alexandrinus novam interpungendi rationem invenit applicavitque ad Homeri et Callimachi carmina. Totam doctrinam suam sex libris *περὶ στιγμῆς τῆς καθόλου* exposuit, quorum ipse etiam epitomen confecit; Homeri carmina quomodo e legibus a se inventis distinguenda essent opere *περὶ στιγμῆς τῆς παρ' Ὁμήρῳ καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν διαφορᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ* docuit, cuius duae erant partes *περὶ Ἰλιακῆς στιγμῆς* et *περὶ Ὀδυσσειακῆς στιγμῆς*. De Callimacho liber fuit *περὶ στιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ*. His quatuor operibus quintum Suidas[1] addit simpliciter *περὶ στιγμῆς* inscriptum. Praeterea alia idem Nicanorem ait scripsisse nominatque ipse libros *Κωμῳδουμένων*, *περὶ ναυστάθμου*, *περὶ τοῦ ὦναξ*. Praecipue tamen in distinguenda interpunctione elaborasse Nicanorem patet, unde factum ut irrisionis causa *Στιγματίαν*[2] eum appellarent. Aristarchi editiones ipsas num ad manum habuerit Nicanor iucertum esse docuit Friedlaender p. 104 sq. Didymi qui doceant opere *περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως* usum illum esse idem vir doctissimus in medium protulit locos; item locos, quibus probabile redditur Aristonici quoque *Σημεῖα* Nicanorem adiisse. Ab Aristarcho neque in coniungendis dispescendisque enunciationibus neque in lectione reliqua constituenda Nicanorem pependisse totum Friedlaender demonstravit; multo saepius tamen cum Aristarcho stetisse quam ab eo recessisse reperitur in fragmentis; iudicavisseque videtur diligenter, si quid contra Aristarchi auctoritatem esset molitus.

---

1) p. 982, 14: *Νικάνωρ, ὁ Ἑρμείου, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος, ὅτε καὶ Ἕρμιππος ὁ Βηρύτιος. Περὶ στιγμῆς τῆς παρ' Ὁμήρῳ καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν διαφορᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ, περὶ στιγμῆς τῆς καθόλου, βιβλία ἕξ, ἐπιτομὴν τούτων, βιβλίον ἕν, περὶ στιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ, Κωμῳδούμενα, περὶ ναυστάθμου, περὶ τοῦ ὦναξ, περὶ στιγμῆς· καὶ ἄλλα.*

2) Eustath. 20, 12: *ἐν οἷς καὶ Νικάνωρ ὁ Στιγματίας ἐπικληθείς, διότι ἐπολυλόγησε περὶ στιγμῶν.*

Nicanoreorum fragmentorum, quae per singulos Odysseae libros in scholiis atque apud Eustathium confuse et promixte dispersa sunt, collectio non una de caussa magnis implicata est difficultatibus. Nam primum facile intellegitur rem esse multi laboris, quae tota fere posita est in digerendis et interpretandis singulis locis, qui magnam partem aut mendosi ac nondum persanati sunt aut propter obscuritatem perambiguam habent explicationem. Nam cum incredibiliter depravati circumferuntur ei libri, unde grammaticae in historia versantibus maxima pars materiae sumenda est,[1] tum praesertim nihil est corruptius in toto hoc genere quam scholia in Homeri Odysseam. Quamquam horum scholiorum eadem est atque illorum, quae in Iliadem habemus, primaria origo eademque fere indoles,[2] tamen a grammaticis, qui haec excerpta composuerunt plurimisque recentiorum interpretum additamentis, ingenti multitudine observationum etymologicarum et allegoricarum et praesertim eius generis, quarum auctores *λυτικοί* et *ἐνστατικοί* appellantur, auxerunt, multo magis quam scholia in Iliadem compendii verbis facta sunt, praesertim in altera Odysseae parte, ubi scholia paullatim ita deficiunt, ut ad postremas rhapsodias pauca recentiorum, paucissima antiquiorum scholiorum excerpta relicta sint.[3] Sic Nicanoris nomen passim servatum in scholiis Iliadis[4] codicisque Venet. A subscriptionibus, ab Eustathio saepius citatum, plane evanuit ex scholiis in Odysseam, ac si cum magna illa ad Iliadem copia notarum comparantur fragmenta, quae quam accuratissime potui hoc in libro in unum collegi — sunt autem

---

1) Monet Lehrs in „Emendationibus scholiorum Homericorum," app. ad Herodiani scripta tria emendatiora p. 454 et H. J. Polak in observationibus ad scholia in Homeri Odysseam p. 1.

2) cf. Lehrs de Aristarchi studiis p. 30 et Polak l. c. p. 6.

3) cf. Dindorf in praefatione ad scholia graeca in Homeri Odysseam p. III et Max v. Karajan ueber die Handscriften der Scholien zur Odyssee — Sitzungsberichte der philosophisch-historischen Classe der kaiserlichen Akademie der Wissenschaften 1857, Bd. XXII, p. 266: Wir haben — und das charakterisiert wohl am besten den Unterschied zwischen den Scholien zur Ilias und zur Odyssee — in den letzteren mehr ein planloses Aggregat, aus einer Masse von Handschriften zusammengetragen; keine einzige bietet uns eine so vernuenftig angelegte Redaction wie der Venet. A.

4) cf. indicem auctorum apud Friedlaenderum.

duccnta septem — concedi oportet longe maiorem iacturam nos fecisse in ea operis parte, quae de Odysseae interpunctione fuit, quam in Iliade. Neque iam discernere possumus utrum hoc codicum librariis modo sit imputandum an etiam ea de causa factum, quod veteres grammatici plus curae Iliadi impenderint quam Odysseae.

Cum talis sit in Odysseam scholiorum conditio, cum nullus ex iis codicibus, qui ea praebent, ad praestantiam codicis Venet. A aliquatenus accedat, hoc loco praedicandum est nunquam ex tam tenui farragine, in qua insunt bona et utilissima, insunt simul etiam pessima, Nicanoris doctrinam describi potuisse, nisi Friedlaenderus summa diligentia, subtilitate, doctrina Nicanoris *περὶ Ἰλιακῆς στιγμῆς* reliquiis ex cod. A emendatius editis viam aperuisset. Quam ob rem fateor atque etiam profiteor et prae me fero, ut cuius praeceptis sum eruditus apud eum ipsum quod ab eo didicerim velim expromere, hanc collectionem fragmentorum *περὶ Ὀδυσσειακῆς στιγμῆς* totam pendere ex Friedlaendero.

Quoniam ad hunc locum perventum est, non alienum videtur esse, quomodo per singulos Odysseae libros Nicanoris adnotamenta in scholiis sint divisa, summatim proponere. Habemus

ad librum	α	12	scholia	Nicanoris
„	β	26	„	„
„	γ	6	„	„
„	δ	43	„	„
„	ε	25	„	„
„	ζ	13	„	„
„	η	16	„	„
„	ϑ	11	„	„
„	ι	3	„	„
„	κ	3	„	„
„	λ	5	„	„
„	μ	6	„	„
„	ν	2	„	„
„	ξ	6	„	„
„	ο	7	„	„
„	π	3	„	„
„	ϱ	4	„	„
„	σ	5	„	„

ad librum	τ	1	scholium	Nicanoris
„	υ	1	„	„
„	φ	0	„	„
„	χ	2	„	„
„	ψ	2	„	„
„	ω	5	„	„
	Sa.	207		

unde optime cognosci licet id quod supra commemoravimus ad postremas rhapsodias paucissima ut antiquiorum scholiorum, sic etiam Nicanoris excerpta esse relicta.

Sequitur ut codicum, qui in Nicanoreis fragmentis colligendis sunt adhibendi, fidem et diligentiam accurate exploremus. Nam in tanta ruina, qua scholia in Odysseam oppressa sunt, non solum ex uno codice praestantissimo, ut ante me Friedlaenderus fecit in Iliade, hauriendum, sed ratio etiam habenda erat omnium librorum manuscriptorum, qui plus minusve ex Nicanore sumptum continent et saepissime, ubi perversa tradunt, indicant certe eo loco Nicanoris adnotamentum exstitisse, quod ubi ex aliis Nicanoris praeceptis cognitum est, facile potest restitui. Qua in re hoc tamen summo opere cavendum est, ne omnia, quae in scholiis de interpunctione circumferuntur, etiam a Nicanore scribi debuisse vel potuisse existimemus.

Codicum, qui Nicanoris fragmenta ad Odysseam continent, divitissimus atque integerrimus est Palatinus, quamquam apud viros doctissimos non in summo honore esse solet. De hoc Dindorfius in praefatione editionis scholiorum p. XII haec tradidit: Aliquanto inferioris notae (quam T) est P. Heidelbergensis bibliothecae olim Palatinae nunc Academicae. Est membranaceus saeculi quarti decimi.... scholia huius libri valde inter se dissimilia sunt. Nam scholia rhapsodiarum δ ε ζ η literis minutissimis et propter compendia lectu difficilibus scripta notae sunt melioris et saepe eadem, quae in codicibus HQ, sed reliquis rhapsodiis, quae a manu recentiore allita sunt, scholia multo breviora sunt nec raro levia et futilia... Karajan p. 280: Da die Hauptstaerke von P in den Scholien zu den Buechern δ-η beruht, so sollte man meinen, dasz er wohl die meisten mit einer der uebrigen Handschriften gemein haben muesse, indem zu diesem Theile der Odyssee HTQEB ebenfalls reiche Bei-

traege liefern. Dem ist aber nicht so. Denn wenn auch P viele Scholien namentlich mit den 3 Ambrosianis theilt, so ist dies doch bei Weitem nicht bei der Mehrzahl der Fall und dann ist die Uebereinstimmung durchaus keine vollkommene. — In his autem quatuor libris δ ε ζ η insunt optima Nicanoris scholia

ad	δ	20
„	ε	24
„	ζ	9
„	η	12
	Sa.	65

quorum 48 Nicanoris verba ipsa continent — talia scholia asterisco * signavi — 31 in hoc codice solo servata sunt — haec uncis () inclusi. Praetera in P leguntur scholia Nicanorea

ad	α	1
„	γ	1
„	ξ	1

ut summa omnium sit 68, in his 49* et (31), quam bonitatem nullus alius codex aequiparavit.

Secundum locum obtinet codex Q Mediolanensis Bibliothecae Ambrosianae, de quo v. Dindorfium l. c. p. VIII. Habet Nicanoris scholia ad omnes fere Odysseae libros:

ad	α	4	in his	1*	—
„	β	12	„	9*	(2)
„	γ	2	„	—	—
„	δ	20	„	16*	(4)
„	ε	12	„	8*	—
„	ζ	5	„	—	(1)
„	η	3	„	—	—
„	ϑ	4	„	2*	(1)
„	ι	1	„	—	(1)
„	κ	1	„	—	—
„	λ	2	„	1*	(1)
„	μ	2	„	1*	(2)
„	ξ	2	„	1*	—
„	ϱ	1	„	—	—
„	σ	2	„	—	(1)
„	υ	1	„	—	—
Sa.		74		39*	(13)

Sequitur Harleianus Musei Britannici H; — apud Dindorfium p. IV: scholia sunt antiqua et optimae notae, qualia ad rhapsodias quatuor primas codicis Veneti M. esse supra dicebam, quorum plurima communia habet liber Harleianus. — Nicanoris adnotationes continet:

ad	α	2		—	—
„	β	10	in his	6*	(2)
„	γ	3	„	2*	—
„	δ	15	„	11*	(3)
„	ε	4	„	—	—
„	ζ	3	„	2*	—
„	η	4	„	4*	(2)
„	ϑ	5	„	4*	(4)
„	ι	2	„	2*	(2)
„	κ	2	„	—	(1)
„	λ	2	„	1*	—
„	μ	2	„	1*	(2)
„	ν	1	„	—	(1)
„	ξ	2	„	1*	(1)
„	ο	5	„	3*	(4)
„	π	1	„	—	(1)
„	ϱ	3	„	—	(2)
„	σ	2	„	—	—
„	ω	1	„	—	(1)
Sa.		69		37*	(26)

M Venetum Bibliothecae Marcianae — apud Dindorfium p. IV — accuratissime nuper Arthurius Ludwich in programmate Academiae Albertinae 1871 I descripsit. Idem vir doctissimus in Addendis ad Lentzii Herodianum ostendit hunc codicem non solum usque ad quartum librum, sed ad totam Odysseam larga continere scholia. „Quorum de amplitudine ac pretio aliquanto rectius iudicabitur, si lectores edocuero, omnia fere scholia ab Aldo Manutio primum edita et a Dindorfio litera V (i. e. scholia Vulgata) notata in codice illo inveniri. In Marciano insunt scholia et a M^1 et a M^2 scripta, (M^3 et M^4 nulla adpinxerunt) sed longe plurima alii scriptori diligenti quidem, sed satis indocto debentur, quem nota M^a insignivi.“ In eodem programmate insunt scholia ad Odysseae librum XIII ex cod. Veneto et Mona-

censi edita, sed haec nullum Nicanoris adnotamentum continent, ita ut in angustissimum gyrum compulsus sim eorum scholiorum, quae Dindorfius ex hoc codice edidit. Habet autem Marcianus ex Nicanore hausta haec scholia:

ad	α	1		—	—
„	β	13	in his	9*	(1)
„	γ	4	„	2*	—
„	δ	8	„	5*	(1)
Sa.		26		16*	(2)

Sequitur S Parisinus — apud Dindorfium p. XIV —; scholia et glossemata in Odysseam, quae desinunt ad rhapsodiae tertiae versum 48, bona sunt et antiqua, etsi minus quam in codice Harleiano cognatisque libris copiosa. Karaian l. c.: im uebrigen enthaelt er nur Scholien, die beinahe in allen uebrigen Handschriften ebenfalls erscheinen. — Huic Nicanorea scholia debemus:

ad	α	1		—	—
„	β	11	in his	7*	—
Sa.		12		7*	—

Ambrosianus B — Dindorf p. XII — ex Nicanore sumpsit scholia:

ad	α	1	in his	1*	—
„	β	4	„	1*	—
„	γ	2	„	—	—
„	δ	4	„	2*	—
„	ζ	1	„	—	(1)
„	η	3.	„	1*	—
„	ϑ	2	„	1*	—
„	ξ	1	„	—	(1)
„	ο	1	„	—	—
„	π	1	„	—	(1)
„	ϱ	1	„	—	—
„	σ	3	„	—	(1)
„	υ	1	„	—	—
Sa.		25		6*	(4)

T codicis Hamburgensis — Dind. p. IX — antiquiora scholia maxime conspirant cum codd. Ambrosianis QEB et cum Palatino, neque non ille cum minoribus scholiis multa commu-

nia habet. Sed cum in ceteris nonnulla propria Hamburgensi sint, tum maxime in rhapsodiis ϑ ι κ longe hic reliquis uberior est. — Karajan l. c. p. 278: Die Quelle ist unschwer zu finden, wenn wir das Verhaeltniss von T zu den 3 Ambrosianis Q E B ins Auge fassen, die zu einander in weit engerer Beziehung stehen, als irgend welche von den uebrigen. Hiermit soll nicht gesagt sein, dass T aus diesen drei geschoepft habe, was schon der Zeit nach nicht moeglich waere, wohl aber kann dem Schreiber von T die Quelle vorgelegen haben, aus der namentlich Q die auch in H und M enthaltenen Scholien heruebernahm. Daher erklaert es sich, dass wo T ein Scholion mit H gemein hat, meistens auch Q oder die beiden anderen Ambrosiani dasselbe haben. — Nicanorea scholia Hamburgensi T debentur haec:

ad	α	2	in his	2*	—
„	β	1	„	1*	—
„	δ	1	„	1*	—
„	ε	2	„	1*	—
„	ζ	1	„	—	—
„	η	3	„	1*	—
„	λ	1	„	—	—
Sa.		11		6*	—

In codice E Ambrosiano — Dind. p. XIII — insunt rhapsodiae Odysseae novem primae cum scholiis satis copiosis, partim bonis et antiquis, partim levibus et inutilibus. Nicanoris adnotationes habet:

ad	α	2	in his	—	—
„	β	2	„	1*	—
„	δ	6	„	3*	(1)
„	η	1	„	—	(1)
„	ϑ	2	„	1*	(1)
Sa.		13		5*	(3)

Litera V scholia designavit Dindorfius — p. XV — quae vulgata vel comparatione facta cum Eustathii commentariis minora, vel quod nulla ratione nititur Didymi appellari solent. Excerpta continent — p. XVI — ex scholiis antiquis amplioribus, in quibus grammaticorum Alexandrinorum de scripturae diversitate verborumque interpretatione opiniones expositae fue-

runt, multo quidem illa et pauciora et breviora qnam in codicibus Harleiano et Marciano, sed non inutilia ad illorum codicum scholia vel locupletanda vel corrigenda. — Insunt Nicanoris scholia:

ad	α	6	in his	—	(2)
„	β	4	„	2*	—
„	ζ	1	„	—	—
„	ϑ	1	„	—	—
„	λ	1	„	1*	—
„	μ	2	„	—	(2)
„	ψ	1	„	—	(1)
„	ω	1	„	1*	(1)
Sa.		17		4*	(6)

Libris Vindobonensibus tribus 5. 56. 113 debemus scholia ex Nicanore hausta

ad	ν	1	in his	1*	—
„	ψ	1	„	1*	(1)
Sa.		2		2*	(1)

Agmen claudit R Florentinae Bibliothecae Laurentianae, — Dind. p. XIII — qui scholia antiqua in quatuor primas Odysseae rhapsodias continet. — Karaian l. c. p. 272: Vor allen muss R als solcher genannt werden, der am unselbstaendigsten ist; unter den 91 zuerst durch Cobet veroeffentlichten Scholien desselben erscheint nicht eins, das sich nicht auch in einer der uebrigen Handschriften faende. — Ex Nicanore sumpsit ad β 2* scholia.

His praemissis hic codicum ordo efficitur, si numerum scholiorum, quae in iis servata sunt, respicis:

1. Q cum 74 scholiis.
2. H „ 69 „
3. P „ 68 „
4. M „ 26 „
5. B „ 25 „
6. V „ 17 „
7. E „ 13 „
8. S „ 12 „
9. T „ 11 „
10. Vind. „ 2 „
11. R „ 2 „

Si modo eorum scholiorum ratio habetur, quae Nicanoris verba ipsa continent, codices sic sequuntur:

1.	P	cum	49*	scholiis.
2.	Q	„	39*	„
3.	H	„	37*	„
4.	M	„	16*	„
5.	S	„	7*	„
6.	B	„	6*	„
7.	T	„	6*	„
8.	E	„	5*	„
9.	V	„	4*	„
10.	Vind.	„	2*	„
11.	R	„	2*	„

Talis est ordo manuscriptorum, ratione habita eorum scholiorum, quae singulis codicibus debentur, in aliis non leguntur:

1.	P	cum	(31)	scholiis.
2.	H	„	(26)	„
3.	Q	„	(13)	„
4.	V	„	(6)	„
5.	B	„	(4)	„
6.	E	„	(3)	„
7.	M	„	(2)	„
8.	Vind.	„	(1)	„

RST non habent scholia propria et peculiaria, ex Nicanore hausta.

Neque inter fontes Nicanoris doctrinae neglexi Eustathium, quem, quamquam non magnam meret laudem, tamen non sine aliquo certe Nicanoris commodo pervolvi. Sunt viginti et sex loci, ubi solus aut Nicanoris fragmenta servavit, aut indicat sane eius adnotationem exstitisse, quae comparatis praeceptis ceteris facile restitui potest.

Praeterea ex scholiis ad Iliadem Nicanoris adnotationes, in quibus Odysseae loci citantur, in hanc reliquiarum *περὶ Ὀδυσσειακῆς στιγμῆς* collectionem transtuli. Sunt octo scholia ad *α* 208. *ϑ* 186. *μ* 75. *ν* 147. *ϱ* 593. *τ* 303. *χ* 175. *ω* 491.

Hoc apparatu fontium instructus Nicanoris fragmenta collegi collectaque quantum fieri poterat emendavi. Ita autem rem in-

stitui, ut quatenus liceret codices ponderarem et optimorum auctoritatem sequerer, sin minus id eligerem, quod maximam probabilitatem prae se ferret. Vix est quod verbo moneam hanc totam quaestionem, quae in digerendis genuinis Nicanoris fragmentis posita est, a codice Veneto A quasi firmo ac solido fundamento ortam esse. Quae adnotationes Nicanoris verba ipsa servaverunt, asterisco * — ut supra commemoravi — quae eius fragmenta, sed interpolata aut verbis submutatis expressa continent, cruce † signavi. Quae speciem quandam Nicanoreae originis habere neque tamen satis certa esse videbantur, sub textu posui, cum omnem verbositatem ac de rebus incertis neque ad liquidum perducendis disputandi libidinem comprimerem. Neque hoc a me obtinere potui ut codicum lectiones, quae scribentium ludibria Dindorfius in editione scholiorum diligenter adnotavit, propterea quod ad summan quasi rem non pertinent, sed infinitam veterum librariorum licentiam demonstrant, rursus proponerem. Longe maior illarum lectionum pars superflua et aperte ex scribentium errore nata est, tantumque abest ut ad Nicanoris crisin quidquam conferant, ut praeterquam quod numerum augeant, nihil commodi habere videantur. Spero autem optoque ut haec ratio harum rerum iudicibus non displiceat.

Restat iam ut singulas Nicanoris adnotationes, singulis Odysseae versibus appositas ita componam, ut uno in conspectu universa distinguendi ratio Nicanoris, quantum in hac fragmentorum paucitate fieri licet, perspici possit atque demonstretur haec scholia, quae contuli, vere Nicanoris esse et easdem interpungendi leges in Odyssea atque in Iliade esse observatas. Quarum legum summa consensio quo magis in adspectum lucemque proferatur ego in hoc summario eandem disponendi rationem secutus sum, quam Friedlaenderus in prolegomenis ad Nicanorem adhibuit, neque quisquam me ita fecisse mirabitur, qui cognitum habebit, qua ille diligentia, subtilitate, doctrina in Nicanoris distinguendi legibus exquirendis et perscrutandis elaboraverit. Spero etiam fore ut hoc *Ὀδυσσειακῆς στιγμῆς* argumentum lectori quasi index non ingratum sit.

1. Nicanor iusto propensior fuit ad intellegendum, quod non positum esset, verbum substantivum. FN (i. e. Nicanoris *περὶ Ἰλιακῆς στιγμῆς* reliquiae emendatiores. Edidit Ludovicus Friedlaender. Regimontii Prussorum 1850) p. 24 seq.:

a) Omissum est ἐστί α 50. δ 606. εἰσί μ 102*. ξ 100.

b) Enuntiationes imperfectas, quae verbo proximo praecedente a communi accepto complendae erant, verbo substantivo intellecto perfectas reddere Nicanor maluit. FN p. 25: omissum est ἦν ε 236. 477*. ἦσαν η 103.

c) Optativus verbi substantivi supplendus est: εἴη β 33. λ 614*. εἶεν δ 684.

2. Ubi syllaba finali elisa libera optio facta est, utrum verbi finiti an infiniti supplere malis terminationem, illud praefert Nicanor. FN p. 26 sq.: ο 204*.

3. Imperativus per se absolutus est. FN p. 27: ϑ 347*.

4. Item infinitivus pro imperativo accipiendus: ε 30*.

5. Ambigitur utrum infinitivus pro imperativo positum sit an proprie dictum; illud praefertur: ο 80.

6. πρίν ante significat, non antequam. FN p. 29: ν 427*.

7. ἕως pro τέως FN p. 29: β 148*. γ 126.

8. μή absolute posita FN p. 29: ε 415*.

9. Optandi modus pro imperandi accipiendus est FN p. 30: ο 24. ω 491.

10. εἰ δ' ἄγε FN p. 30 sq.: α 271. β 178. δ 832. ι 37. χ 391.

11. ὡς pro utinam FN p. 31: α 47. β 182*.

12. Ambigitur utrum interrogatio duplex, cuius prius membrum ab ἤ gravato, alterum ab inflexo incipit, pendeat necne FN p. 32: δ 487*. 712*. κ 170.

13. Articulo demonstrativa significatio tribuitur pro relativa FN p. 34: η 255*. ψ 28*.

14. ὡς pro ὅτι posita est FN p. 34 sq.: α 227*. β 232*. ε 11*

15. Sententiae relativae, quae ab antecedentibus pendent, interiective dicuntur esse proferendae quasi admirantium exclamationes, non ὁμοιωματικῶς sed ϑαυμαστικῶς FN p. 35: β 239. δ 141*. 240*. 269*. 373. 611*. 665*. ε 11*. 183*. η 74. 214. λ 519. ξ 491. ϱ 160. 479. 514. σ 143. 221. χ 217. ω 512.

16. ἡ κλητικὴ αὐτοτελὴς οὖσα στιγμὴν ἀπαιτεῖ FN p. 36: γ 230. δ 78*. ο 46*. π 23. ζ 302.

17. Dubitatur, quae voces in unum allocutionis membrum coire, quae separari debeant FN p. 39: β 96*. ε 118.

18. Unum verbum vel nonnulla in fine versus posita ab antecedentibus decerpta ad novum versum trahi possunt FN p. 42: ε 56*. ε 313*.

19. Ubi non una cum versu desinit sententia, sed in sequentem aut una vox aut nonnullae porriguntur, hae prioribus continuandae sunt FN p. 42: β 45. δ 690*. ε 164*. ζ 2. 55*. η 224*. κ 143. — Dubitanter loquitur Nicanor: β 270*. δ 279*. 775*. ε 120*.

20. Vocabulum ad antecedentia trahitur propter hyperbaton FN p. 44: δ 347*. Ad hyperbaton propendet ι 281*.

21. Vocabulum ad sequentia trahendum est FN p. 44: δ 763*. ε 208*. ζ 92*. η 65*. 125. 203*. ϑ 492. ν 293. δ 642*.

22. Eorum sensuum, qui cum sequentibus nulla coniunctione connexi sunt, clausulae legitima sive plena notantur distinctione FN p. 46 sq.: μ 120. η 73*. ϑ 329*. 487*. ζ 183*. ο 205*. α 241*. η 210*.

23. ἡ τελεία στιγμή ponitur, ubi aliquis, postquam se dicturum pronuntiavit, iam ipsam inchoaturus est orationem, quod nos duobus punctis: significamus FN p. 47: δ 655*.

24. Singulae voces, quae adiiciuntur antecedentibus, καϑ' ἑαυτάς proferendae sunt ad augendam vim acclamationis FN p. 13: ε 101.

25ᵃ. In dubitationem vocatur, quorsum unus sensus pertineat et unde alter incipiat. Plus ponderis inesse videtur dissolutis quam vinctis enuntiationibus FN p. 48: ϑ 72.

25ᵇ. Soluta oratio maxime convenit animi permotionibus FN p. 49: ε 415*. ο 277. π 431. ϱ 400. σ 15. τ 71.

26. στικτέον αἰτήματι FN p. 53: δ 555*.

27. Enuntiationes pendentes si ex pluribus membris constant, haec membra στιγμαῖς seiunguntur, ut non pendeant, sed novum sensum inchoent FN p. 53 sq.: δ 364*.

28. Sunt sententiae perfectae copulatae quidem illis particulis, quarum tamen coniunctio nimis arcta visa est, quam ut στιγμήν admitteret. Si enim binis sententiis aliquid commune est, ad quod utraque refertur, hoc quasi vinculo in unum coeunt neque maioribus interpunctionibus se disiungi patiuntur. Qua in re non semper in aperto est, utrum re vera illa relatio ubique

sententiae communis sit an ad alteram solam pertineat FN p. 54 sq.: η 226*.

29. Duae sententiae per complexivam καὶ coniunctae στιγμῇ seiunguntur FN p. 58: ζ 180*. β 289*. δ 534*.

30. Non constat, ubi interpungendum sit FN p. 16: λ 475. ζ 141. δ 650.

31. ἐπεί coniunctio supervacanea est FN p. 61: γ 103. δ 204. ζ 187.

32. Apodosis post εἰ elliptice omissa FN p. 62: β 115*.

33. Quaeritur utrum ad sequentem an ad praecedentem redditionem pertineat protasis FN p. 62: β 143*.

34. Non ad intellegendum promptum est, ubi finis sit statuendus protaseos apodoseosque exordium FN p. 62 sq.: β 278*.

35. Singula vocabula et protasi et apodosi recte adiici possunt FN p. 63: γ 45*.

36. In redditione supervacanea est δέ coniunctio FN p. 63: ε 444. ζ 228. ξ 87. 402.

37. ἀλλά apodosin inchoans pro δή posita est FN p. 64: ϑ 236*. κ 174.

38. Ubi nonnulla, quae in redditione poni debent, protasi aut inserta aut ante eam collocata sunt, locus ὑποστιγμῆς tamen idem manet FN p. 64:

a) pronomini relativo respondet demonstrativum: η 211*.
b) in redditione pronomen demonstrativum non positum intelligitur: δ 222*.

39. Si protasis ex pluribus membris constat, omnibus eadem ratione suspensis coniunctionibusque inter se vinctis, his singulis ὑποστιγμαί apponendae sunt FN p. 66:

a) per δέ bina membra cohaerent FN p. 68: β 172* ω 205*.
b) per οὐδέ: β 278*.
c) per τέ: δ 428*.
d) per καί: ε 409*.
e) Ea ὑποστιγμή sola memoratur, quam statim sequitur apodosis FN p. 67: ϑ 454*.

40. Ἀνεστραμμέναι περίοδοι FN p. 71 seq.: α 40. β 132. δ 535*. 650. β 232*. δ 109*. α 274.

41. De distinctione sensuum medio sermone insertorum (τὸ ἑξῆς . . . . τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου) FN p. 78: β 10*. 45. 97*.

115*. 314*. γ 137. δ 465*. ε 82. 139*. 143*. 483*. ζ 85*. 289. ϑ 372*. λ 350*. μ 286. ξ 5*. 138*. σ 223.

42. Si ex sermone interrupto post interiectionem nonnulla repetuntur, haec repetitio (ἐπανάληψις) interpunctionem non mutat FN p. 79: β 119. δ 342. π 383.

43. Subdistinctio usurpatur, ubi binis sententiis unum verbum commune est, ut ad alterius perfectionem necessario repetendum sit ex altera (σχῆμα ἀπὸ κοινοῦ) FN p. 81: β 117. δ 97. 131. 247. ϑ 246. μ 175.

44. *βραχεῖα διαστολή* adhibetur ad distinguenda singula enuntiationum membra, quae:

a) ab una coniunctione suspensae sunt FN p. 83: ϑ 268. δ 363*.

b) ab uno eodemque verbo: δ 297*. η 336*.

45. Intervalla, quibus sermo sustinetur et quasi suspenditur, non deponitur, *βραχείαις διαστολαῖς* notantur, quae aut necessariae sunt neque possunt omitti, aut non necessariae, quibus positis sententia magis perspicua fit, ut tamen etiam non positis recte possit intelligi FN p. 84:

a) α 33. δ 102*. 149*. ε 208. 439*. ζ 167*. 287*.

b) *βραχὺ διασταλτέον πρὸς τὸ σαφέστερον:* δ 78*. 416*. 473*. 750* ζ 183*.

46. *βραχείᾳ διαστολῇ* distinentur bina vocabula ad diversas partes referenda FN p. 88: β 321. ε 53. 478*. ο 126. σ 297. ω 116. η 65*. δ 279*.

47. Una enunciatio duo verba continet, quorum aut alterum in formam participialem abiit aut utrumque, ubi ambigitur ad hoc an ad illud pertineat id quod medium est. Haec *ἀμφιβολία* solvitur *βραχείᾳ διαστολῇ* FN p. 91 seq.:

a) Verbum participio praemittitur: α 4. 61. η 183*. 203*.

b) Verbum participio subiicitur: α 57. β 261*. 414*. 430*. δ 473*. 627*. ε 50*. η 285*. ω 85.

48. Omnia quae accuratioris explicationis caussa addita sunt alicui notioni, sive ea singulo vocabulo expressa est, sive maiore verborum ambitu, non ab hac solum, sed etiam inter se minima distinctione dirimuntur FN p. 94: η 148. 264*.

49. Figura, qua primum ponitur vocabulum, quod totum significat, deinde ad eius accuratiorem definitionem eodem casu infertur significatio partis FN p. 95: η 103.

50. Singula membra, in appositionis genere ἀσυνδέτως prolata, inter se discernenda sunt minima distinctione FN p. 98: β 260*. δ 750*. 244. 724*.

51. Sine distinctionum intervallis continuanda sunt (ὑφ' ἓν ἀναγνωστέα) FN. p. 99: α 354. ι 15. ο 406*. π 23. ω 227.

52. Versus ab Aristarcho obelo notati distinguuntur a Nicanore FN p. 114: β 137*. δ 724*. ψ 218—223.

53. Ubi aut ante aut post distinctionem brevis est syllaba pro longa, succurrit huic defectui illud intervalli inane tempus, quo aut ultima vocabuli praecedentis aut prima insequentis syllaba producitur FN p. 121: γ 230. κ 204.

54. De interpunctione

a) post tempus vicesimum FN p. 130 seq.: β 77.
b) post tempus duodecimum γ 34.
c) post tempus undevicesimum ε 313. 478.

ΕΙΣ ΤΗΝ Α.

4. „πολλὰ δ' ὅ γ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων."

†) ἐνταῦθα στικτέον εἰς τὸ „ἄλγεα", εἶτα „ὃν κατὰ θυμὸν ἀρνύμενος." QSV.

ind. 47. Nicanoris verba corrupta sic fere restituenda sunt: ἐπὶ τὸ „ἄλγεα" βραχὺ διασταλτέον, εἶτα ἐπὶ τὸ „ὃν κατὰ θυμὸν ἀρνύμενος." πρὸς τὸ σαφέστερον. cf. exempla a Friedlaendero p. 18 collata, in quibus quod Nicanor διαστέλλειν dicit, στίζειν dixere ei, qui Nicanorem excerpentes vocabula στίζειν et στιγμή ad omnes distinctionum species significandas indifferenter adhibuerunt. Sic etiam corrigenda sunt scholia ad α 33. 57; β 132; η 148; κ 143; μ 286. — Ad hanc Nicanoris distinctionem respicit Eustathius ad ν 90: τὸ δὲ „πολλὰ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν" παρείλκυσται μὲν ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ βιβλίου. δηλοῖ δὲ ὡς χρὴ οὕτω καὶ ἐκεῖ στίζειν καὶ μὴ ἀναγινώσκειν „ἀρνύμενος ὃν κατὰ θυμόν."

33. „οἱ δὲ καὶ αὐτοί
σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν."

†) .. στικτέον „οἱ δέ." V.

ind. 45. Corr. βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „οἱ δέ." cf. ad α 4.

40. „ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρείδαο,
ὁππότ' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἧς ἱμείρεται αἴης."

†) μετὰ τοῦτο (sc. Ἀτρείδαο) ὑποστικτέον. PV.

ind. 40. Corr. ἐπὶ τὸ „Ἀτρείδαο" βραχὺ διασταλτέον, nam periodos inversas (ἀνεστραμμένας περιόδους) ita distinguit

Nicanor, ut inter redditionem praemissam et insequentem protasin *βραχεῖα* ponatur *διαστολή*. — FN. p. 71 — *Ὑποστιγμήν* Nicanor non adhibet nisi aut a protasi distinguit apodosin, aut interiectiones notat, quae continuos dividunt sermones. Contra recentiores *ὑποστίζειν* et *ὑποστιγμή* eo sensu usurpant, quo grammatici latini subdistinguere et subdistinctio. Eodem modo dicunt *ὑποστίζειν*, quod in genuinis Nicanoris fragmentis *διαστέλλειν* dicitur. — FN p. 22/23 — Ita correxi etiam schol. ad *β* 45. 77; *σ* 297; *ω* 85. Nicanoris verba sic fere sunt restituenda: *εἰς τὸ „Ἀτρείδαο“ βραχὺ διασταλτέον· ἡ γὰρ ἀνταπόδοσις πρόκειται καὶ ἀνεστραμμένη ἡ περίοδός ἐστιν.* cf. ad *Α* 397. *Δ* 352. *Λ* 672, ubi protasis item per *ὅτε, ὁπότε* annexa est.

„καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ,
47. *ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι.“*

†) *τὸ δὲ „ὡς ἔρις ἀπόλοιτο“* (*Σ* 107) *ὅμοιόν ἐστι κατὰ τὸ σχῆμα τῷ „ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος“, ὅ περ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται, τοῦ „ὡς“ καὶ ἐνταῦθα εὐκτικὴν σημασίαν ἔχοντος.* Eust. 1133, 53.

ind. 11. Vestigia sunt adnotationis hoc loco factae, particulae *ὡς*, ubi utinam significat, eandem rationem esse atque *εἰ* optativae. Tu repone ut ad *Χ* 285: *στικτέον μετὰ τὸ „ὀλέθρῳ.“ τὸ γὰρ „ὡς“ ἀντὶ τοῦ εἴθε, διόπερ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ἀναγνωστέον*, iam Nicanoris adnotationem habebis integram.

50. *„νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης,*
νῆσος δενδρήεσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει.“

†) *ὅτι εἰπὼν „νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης“ ἐπάγει ἀκατάλληλον εὐθεῖαν „νῆσος δενδρήεσσα.“ καὶ ὤφειλε μὲν εἰπεῖν „νήσῳ δενδρηέσσῃ,“ ὡς καὶ πρὸ μικροῦ ἐρρέθη, κατὰ σχῆμα ἐπαναλήψεως. ἔστι δὲ ἄλλως ὁ λόγος ἀποστατικός, ὡς ἀπὸ ἀρχῆς, ἵνα λέγῃ ὅτι νῆσος ἐστὶ δενδρήεσσα. τοιοῦτόν τι καὶ ἐν Ἰλιάδι τὸ „φημὶ κατανεῦσαι τὸν Δία ἀστράπτων ἐπιδέξια.“* B. 350. — *καὶ ἐκεῖ γὰρ ἀσυνδέτως κατὰ ἀπόστασιν ἄρχεται. οἷον ἀστράπτων ἦν ὁ Ζεὺς ἐπιδέξια. μάλιστα δὲ τὸ „νῆσος δενδρήεσσα“ συναπτέον τῷ „ὀμφαλὸς θαλάσσης, ἵνα λέγῃ ὅτι ὀμφαλὸς θαλάσσης νῆσος δενδρήεσσα. οὕτω καὶ μετ' ὀλίγα εἰπὼν „Κύκλωπος κεχόλωται,“* — *α* 69 — *καὶ μέλλων ἐπαγαγεῖν ἀντιθέου*

Πολυφήμου, ὅμως ἤλλαξε τὴν σύνταξιν ὁμοιοπτότως[1] *τῇ ἐπεμβολῇ* „*Κύκλωπος, ὃν ἀλάωσεν, ἀντίθεον Πολύφημον.*“ Eust. 1389, 28.

57. „*αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,*
ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι
ἧς γαίης, θανέειν ἱμείρεται.“

†) *ἐνταῦθα στικτέον.* (sc. *ἧς γαίης*) *τὸ γὰρ ὅλον, ὁ πρότερον ἐπιθυμῶν καπνὸν τῆς πατρίδος ἰδεῖν, νῦν εὔχεται διὰ τὰ κατέχοντα* (*κακὰ* addit margo Pluygersius ex M.) *τελευτῆσαι.* V.

Corr. *βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ* „*ἧς γαίης.*“ cf. ad *α* 4 et ind. 47. Polak l. c. p. 18 monet hunc versum absurde ita paraphrasi reddi, cum sententia aperte ea sit, ut dicat Athena, Ulyssem tanto patriae amore flagrare, ut si eam *viderit* modo, mori non recuset, quemadmodum in eandem sententiam ipse Ulysses apud Phaeaces dicit (*η* 224 sq.) „*ἰδόντα με καὶ λίποι αἰών* || *κτῆσιν ἐμήν, δμῶάς τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.*“

61. „*Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων.*“

†) *τὸ δὲ* „*χαρίζετο*“ *ἢ ἀπολύτως νοητέον, ἢ συντακτέον τῷ* „*ἱερά.*“ Eust. 1391, 49.

Haec Nicanoreae adnotationis frustula esse apparet collatis exemplis, quae Friedlaender p. 92 de hac amphiboliae specie congessit. Post *χαρίζετο* distinxisse crediderim Nicanorem, cuius verba sic fere restituenda sunt: *βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ* „*χαρίζετο*“ *πρὸς τὸ σαφέστερον.* ind. 47.

„*εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἰς Ὀδυσῆος.*
208. *αἰνῶς μὲν κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας.*“

De hoc loco Nicanor dixit ad *Γ* 156, ubi sic legitur: *ἡ στιγμὴ κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἑξῆς στίχου ἐπὶ τὸ* „*ἄλγεα πάσχειν.*“ *εἶτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς* „*αἰνῶς ἀθανάτῃσι,*“ *τοῦ* „*αἰνῶς*“ *ἐν ἴσῳ*

---

1) Corr. Sengebusch Aristonicea p. 33 *ὁμοιοπτώτως*, ubi vir doctissimus Aristonici adnotationem sic restituit: *ἡ διπλῆ ὅτι ταῦτα οὐ κατὰ σχῆμα ἐπαναλήψεως εἴρηται* „*νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, νῆσος δενδρήεσσα,*“ *ὡς* „*Ἠετίωνος, Ἠετίων ὃς ἔναιεν.*“ — *Ζ* 395 — *ἀλλὰ στικτέον ἐπὶ τὸ* „*θαλάσσης,*“ *εἶτ' ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς* „*νῆσος δενδρήεσσα*“ *ἀντὶ τοῦ νῆσός ἐστι δενδρήεσσα κ. τ. λ.* — Non dubito quin Nicanor hac in distinctione secutus sit Aristonicum — cf. ind 1 — et hoc in Eustathii scholio etiam Nicanoris reliquiae insint, ab verbis „*ἔστι δὲ ἄλλως*“ usque ad „*ἐπιδέξια.*“

κειμένου τῷ λίαν, ὡς „αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλά.“ — α 208. — τινὲς δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς τοῖς ἄνω προστιθέασι τὸ „αἰνῶς,“ καὶ οὐκ ὀρθῶς τῷ „πάσχειν“ συνάπτουσιν, unde simile veri est Nicanorem hoc loco item distinxisse post Ὀδυσῆος.

227. „ὥς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν.“

*) τὸ „ὥς“ ἀντὶ τοῦ ὅτι. τὸ δὲ ἑξῆς, ὅτι μοι δοκοῦσιν ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως. Q. T. (Dind. p. 736). ind. 14.

241. „νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο.
οἴχετ' ἄιστος ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν.“

*) ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς τὸ „οἴχετ' ἄιστος“ κατὰ ἀναφώνησιν. B. T. (Dind. p. 736). ind. 22.

271. „εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.“

†) ὅτι τὸ „εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει“ παρακελευσματικῶς ἔχον δηλοῖ τὸ εἰ δὲ βούλει, ἄγε ποίει τόδε. ἢ καὶ ἄλλως εἶα δὴ ἄγε ποίει τόδε. Eust. 1416, 40. Fluxit ex Nicanoreo fonte, cf. ad *Ι* 45, ω 491. F. N. p. 30: εἴρηται γὰρ ὡς ὁ εἰ σύνδεσμος ἔχει τινὰ δύναμιν παρακελευστικήν, ὡς ἐκεῖ „ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν“ — Ω 74 — τοῦ εὐκτικοῦ ἀντὶ προστακτικοῦ κειμένου, ὡς κἀκεῖ „ἐξελθών τις ἴδοι“ (ω 491) ἀντὶ τοῦ ἰδέτω. ἀπρεπὲς γὰρ εὔχεσθαι τὸν Δία. τάχα δὲ καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς παρακελευστικὸν ἐπίρρημα εἶα ἀπὸ τούτου γέγονε περιττεύοντος τοῦ ᾱ. ἄλλως τε καὶ συντάττεται τῷ ἄγε ἐπιρρήματι „εἰ δ' ἄγε νῦν φίλε Φοῖβε“ — Π 667 — οὐδὲν γὰρ πλέον τοῦ ἄγε δή. καὶ ἐνθάδε ἄγε δὴ καὶ οὗτοι φευγέτωσαν. Α. τὸ εἰ παρακελευστικόν φησιν ὁ Νικάνωρ. V.

ind. 10. cf. Ludovici Langii de formula Homerica εἰ δ' ἄγε commentationem, Lipsiae 1873.

274. „μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι,
μητέρα δ', εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
ἂψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο.“

†) δεῖ ὑποστίζειν εἰς τὸ „μητέρα δέ“ καὶ μιμεῖσθαι τὸν διασκεπτόμενον. H et EMQV.

ind. 40. Fortasse etiam de syntaxi ἀνακολούθῳ μητέρα δ' — ἄψ ἴτω dictum erat, cf. schol. in EMQ et Eust. ad hunc locum.

354. „οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο."

†) . . . ὑφ' ἓν δέον ἀναγνωσθῆναι τὸν στίχον „οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ." EH. ἐν Τροίῃ πολλοί: ἀδιαστόλως ἀναγνωστέον. ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς οὐκ ἐν Τροίᾳ ἀπώλετο. QV. ἀδιαστόλως Dindorfius correxit. διαστολῶς Q. διαστολῇ V. ind. 51.

ΕΙΣ ΤΗΝ Β.

10. „βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορήν, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
οὐκ οἶος. ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο."

*) τὸ ἑξῆς „βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν οὐκ οἶος." τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου διορθωτέον. MS. cf. ind. 41.

33. „ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος."

†) ἕως τοῦ „εἶναι" ἡ στιγμή. HQS. εἰς τὸ „ὀνήμενος" λείπει τὸ εἴη, ἀντὶ τοῦ εἴη ὀνηθησόμενος. ἡ δὲ στιγμὴ εἰς τὸ „εἶναι." B. A Nicanore profectum videtur cf. ind. 1[c]. Eust. 1432, 21: καὶ ὀνήμενος εἴη.

45. „ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
δοιά."

†) μετὰ τοῦτο ὑποστικτέον SV. — scil. post οἴκῳ. — corr. βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „οἴκῳ" cf. ad α 40.

†) Ἀρίσταρχος τὸ „δοιά". ἀντὶ τοῦ διχῶς. συναπτέον αὐτὸ τοῖς ἄνω καὶ στικτέον H. ind. 41 et 19. Eust. 1483, 49.

77. „τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ
χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη."

†) . . . καὶ ἔδει μὲν ἡμᾶς ὑποστίζειν (corr. βραχὺ διαστέλλειν) εἰς αὐτὸ (sc. ποτιπτυσσοίμεθα) τὸ δὲ „μύθῳ" τοῖς ἑξῆς ἀποδιδόναι. ἀλλ' οὐδέποτε ὁ εἰκοστὸς χρόνος τοῦ ἡρωϊκοῦ στιγμὴν ἐπιδέχεται. HMQ. — ind. 54.

Conf. hanc notam cum regula a Bentlejo tradita ad Lucan. I, 231. Porson. — F. N. p. 130: Hoc qui e Nicanore transcripsit et sermonem eius corrupit (nam *ὑποστίζειν* ab eo non ita usurpatum fuisse ostendi ut minimam distinctionem significet) neque ipsam observationem satis fideliter tradidit, nam non utique ab hac interpunctione abstinuisse Nicanorem infra videbimus. Qua de re non numquam hanc versus sedem interpunctionem recipere dixisse putandus est, sed recipere rarissime. p. 136 vir doctissimus exempla collegit, quibus post vicesimam moram interpunctionem a Nicanore admissam esse demonstretur.

96. *„κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς.“*

*) *Διονύσιος ὁ Θρᾷξ ἰδίᾳ μὲν τὸ „κοῦροι,“ ἰδίᾳ δὲ τὸ „ἐμοὶ μνηστῆρες“ διαστέλλει. καὶ ἡμῖν δὲ οὕτω δοκεῖ, ἵν' ᾖ, ὦ νέοι, ἐμοὶ μνηστῆρες. Δημήτριος δὲ ὁ Ἰξίων μετὰ τὴν ἀντωνυμίαν ἔστιξεν, ἵνα, φησί, τὸ ἀπρεπὲς αὐτῶν ὀνειδίζηται.* MQR.

Dionysius *ὁ Θρᾷξ* citatur a Nicanore etiam ad *O* 741. ind. 17.

97. *„μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅ κε φᾶρος*
ἐκτελέσω, μή μοι μεταμώνια νήματ' ὄληται,
Λαέρτῃ ἥρωι ταφήιον,“

*) *τὸ ἑξῆς „μίμνετε εἰσόκε φᾶρος ἐκτελέσω Λαέρτῃ ἥρωι ταφήιον.“ τὸ δὲ „μή μοι μεταμώνια νήματ' ὄληται“ διὰ μέσου.* M. ind. 41.

115. *„εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσει γε πολὺν χρόνον υἷας Ἀχαιῶν,*
τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἅ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς
κέρδεά θ', οἷ' οὔ πώ τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
τάων αἳ πάρος ἦσαν ἐυπλοκάμιδες Ἀχαιαί,
Τυρώ τ' Ἀλκμήνη τε ἐυστέφανός τε Μυκήνη.
τάων οὔ τις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ
ᾔδη· ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν.
τόφρα γὰρ οὖν βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, ὅν τινά οἱ νῦν
ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί. μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε ποθὴν πολέος βιότοιο.
ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῃ ἄλλῃ.“

*) „εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσει γε πολὺν χρόνον υἷας Ἀχαιῶν, ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν." οὕτως τὸ ἑξῆς. τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου. δυνατὸν δὲ καὶ Ὁμηρικῷ ἔθει αὐτὸ ἀπολύσασθαι. εἴωθε γὰρ ὁ ποιητὴς τῷ εἰ μηδὲν ἀνταποδιδόναι, οἷον „ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας." (*Α* 135) HMQ ind. 32 et 41. Eust. 1437, 39.

117. „ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς
κέρδεά θ', οἷ' οὔ πώ τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
119. τάων αἳ πάρος ἦσαν ἐυπλοκάμιδες Ἀχαιαί,
Τυρώ τ' Ἀλκμήνη τε ἐυστέφανός τε Μυκήνη.
τάων οὔ τις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ
ᾔδη."

†) 117. ἀπὸ κοινοῦ (δὲ) τὸ „ἐπίστασθαι." MS. Sic Nicanoris verba restituenda sunt: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „περικαλλέα" καὶ ἐπὶ τὸ „ἐσθλάς." κοινὸν γὰρ ἐπὶ τὸ ἑξῆς τὸ „ἐπίστασθαι." ind. 43.

†) 119. ἐπανέλαβε τὸν λόγον, ἐπεὶ μεταξυλογίᾳ ἐχρήσατο. „τάων" ἐκείνων τῶν γυναικῶν. MS. ind. 42.

132. „κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν
Ἰκαρίῳ, αἴ κ' αὐτὸς ἑκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων
δώσει."

Ad hunc locum habemus haec scholia: κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων ἡ τούτων ἐξήγησις ἡμάρτηται. φασὶ γάρ, ἔθος ἦν, εἴ τις ἑκὼν ἐξ οἴκου γυναῖκα ἀπέπεμψε, χρήματα ἀποτίνειν τοῖς ταύτης συγγενέσι καὶ τῷ πατρί. φησὶν οὖν, ὅτι κακόν ἐστι καὶ οἷον ἀλυσιτελές, ἐὰν ἐκδιώξω τῶν οἴκων τὴν μητέρα· πολλὰ γὰρ ἀποτίσω τῷ Ἰκαρίῳ. (Ita de matre sua Demosthenes: καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ ἀνδρὸς αὐτῇ τελευτήσαντος, ἀπολιποῦσα τὸν οἶκον καὶ κομισαμένη τὴν προῖκα, πάλιν ἐκδόντων αὐτὴν τῶν ἀδελφῶν — καὶ τὸ τάλαντον ἐπιδόντων, συνῴκησε τῷ ἐμῷ πατρί. Orat. advers. Boeot. II. Ernesti ad hunc locum). Aliam autem huius loci interpretationem addit scholiastes, quam et ipse praefert: Ἄμεινον δὲ οὕτω διαστέλλειν, „κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν." καὶ οὐ περὶ χρημάτων φησίν, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐπαγομένων (v. 134) „ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἀλλὰ δὲ δαίμων δώσει." εἶτα καθ' ὑπέρβατον, αἴκ' αὐτὸς Ἰκαρίῳ ἀποπέμψω τὴν μητέρα· ἐπεὶ εἰ περὶ χρημάτων ἔλεγε, σμικρολόγος ἂν ἐφαίνετο. BMV.

Atque hanc explicationem amplexos veteres testatur Eustathius p. 1438, 29: *τὸ δὲ εὐλαβεῖσθαι „πολλὰ ἀποτίνειν Ἰκαρίῳ,“ σμικρολογίας αἰτίαμα φασὶν οἱ παλαιοὶ τῷ Τηλεμάχῳ προσάπτειν. διὸ καὶ θέλουσιν οἱ τοιοῦτοι στίζειν τελείαν ἐν τῷ „πόλλ' ἀποτίνειν.“ καὶ νοοῦσιν αὐτὸ οὐκ ἐπὶ χρημάτων, ἀλλ' ἐπὶ τῆς θεόθεν ποινῆς. κατὰ τὸ σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν σὺν σφῇσι κεφαλαῖς καὶ ἑξῆς. ἵνα λέγῃ, ὅτι κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν, ὅ ἐστι θεόθεν ποινηλατεῖσθαι, ἐὰν αὐτὸς ἑκὼν τῷ Ἰκαρίῳ ἀποπέμψω ἀέκουσαν τὴν μητέρα. ποῖα δὲ πολλὰ ἀποτίσει; ἐκ τοῦ πατρὸς κακά φησι πείσομαι, ὅ ἐστιν ἐκ τοῦ Ὀδυσσέως, εἰ τυχὸν ἐπανέλθοι. οὕτω γάρ τινες, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου νοοῦσι τὸ πατρός.*

Praeterea legitur in BEHQ hoc scholion: *ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι: εἰ ἐπανέλθοι ὁ Ὀδυσσεύς. οὐ γὰρ ἀπεγνώκει αὐτὸν παντελῶς. τινὲς δέ, ἐκ γὰρ τοῦ πατρός, τοῦ αὐτῆς πατρός. καὶ στίζουσι τῷ Ἰκαρίῳ.*

Hodie omnes editores primam sequuntur interpretationem, quae et verior — multo enim simpliciore ét faciliore constructione refertur istud *Ἰκαρίῳ* ad *ἀποτίνειν*, quam ad sequentem *ἀποπέμψω*, cumque hoc sensu melius congruit etiam ipsius vocis *ἀποτίνειν* significatio, v. Ernesti et Nitzsch ad hunc locum — et Aristarchi et Nicanoris esse videtur. Nam sic (*ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς, τοῦ αὐτῆς πατρός*) interpretatum esse Aristarchum putaverim collatis Aristonici scholiis ad *Ι* 133. *Β* 576. *β* 206. F. Ar. p. 30. cf. C. Ar. p. 22. (i. e. Aristonici *περὶ σημείων Ὀδυσσείας* reliquiae emendatiores. Edidit Otto Carnuth, Lipsiae 1869). Illud autem *καὶ στίζουσι τῷ Ἰκαρίῳ* corrigendum est in *βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „Ἰκαρίῳ“* et sic fere supplendum: *ἡ γὰρ ἀνταπόδοσις πρόκειται καὶ ἀνεστραμμένη ἡ περίοδός ἐστιν. ὀρθὴ δ' ἂν ἦν οὕτως, αἴ κ' αὐτὸς ἑκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω, κακόν με πόλλ' ἀποτίνειν Ἰκαρίῳ.* cf. ad *α* 33. ind. 40.

136. *„νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται. ὥς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω.“*

*) *ἀθετεῖται μὲν ὑπὸ Ἀριστάρχου, στικτέον δὲ ὅμως μετὰ τὸ „ἔσσεται,“ ἵνα τὸ „ὥς“ κέηται ἀντὶ τοῦ οὕτως.* HM.

Aristonici et Nicanoris adnotationes coniunxit scholiasta. cf. C. Ar. ad *β* 136 et F. N. p. 114. *Χ* 348. ind. 52.

143. „ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας,
αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι.
νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε."

*) ἐπὶ τὸ „ἐόντας" στικτέον. ἡ γὰρ ἑξῆς περίοδος καθ' αὑτήν ἐστιν. „αἴκε Ζεὺς δῷσι, νήποινοί κεν ἔπειτα." Q. ind. 33.

148. „τὼ δ' ἕως μὲν ῥ' ἐπέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο,
πλησίω ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσιν."

*) τὸ „εἵως" ἀντὶ τοῦ τέως. διὸ οὐδὲ ὑποστιγμὴν ἀποτελεῖ, ἀλλὰ στιγμὴν τῷ „πτερύγεσσιν." HMS. ind. 7. Eust. 1438, 48: οἱ ἕως μὲν ἀντὶ τοῦ τέως καὶ μέχρι τινὸς ἐπέτοντο ...

171. „καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα
ὥς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰςανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δέ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἄπο πάντας ἑταίρους."

*) συναπτέον ἕως τοῦ „πολύμητις Ὀδυσσεύς." δύναται δέ τις καὶ ἐπὶ τὸ „ἐμυθεόμην" στίζειν, τοῖς ἄνω αὐτὸ ἀποδιδούς, καὶ ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκειν „ὅτε Ἴλιον ἐσανέβαινον," ἵνα ὑποστίζωμεν μετὰ τὸ „Ἀργεῖοι" καὶ „Ὀδυσσεύς," ἡ δὲ ἀπόδοσις, „φῆν κακὰ πολλά." EQSV. ind. 39.

178. „ὦ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν."

Adnotatio videtur fuisse de „εἰ δ' ἄγε νῦν," cuius iam profero vestigia: τὸ εἶα καὶ ἄγε καὶ φέρε ἐπιρρήματα παρακελευσματικά. τὸ εἰ ἀντὶ τοῦ εἶα. B. ἔστι δὲ κἀνταῦθα τὸ „εἰ δ' ἄγε δή" παρακελευσματικὸν ὃς πολλαχοῦ ἐφάνη. Eust. 1440, 24. — ind. 10.

182. „αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὤλετο τῆλ', ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ || ὤφελες."

*) τὸ „ὡς" ἀναφορικόν ἐστι, καὶ συναπτέον αὐτὸ τοῖς ἐπάνω. ἢ ἀντὶ τοῦ εἴθε, καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς αὐτὸ ἀναγνωστέον. QV. ind. 11.

232. „ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι·
ὡς οὔ τις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο
λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν."

*) βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „ῥέζοι." τὸ γὰρ „ὡς" ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐστίν. Q. T. (Dind. p. 741) ὅτι οὕτως potius dici debuisse censet Lehrsius Aristarch. p. 162. maleque nunc scribi ὥς, recte ὡς ε 11, ubi haec verba repetuntur. Dindorfius utrobique ὥς praetulit cum plena post ῥέζοι interpunctione, quam probat schol. ad ε 11 et Friedlaenderus Nic. p. 35 not. 7: Nicanoris enim est schol. Q. Sed idem versus redit ε 11, ubi Palat. hanc eius adnotationem servavit: ἄμεινον ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκειν, ἵν' ᾖ θαυμαστικόν. Nimirum utrobique utraque explicandi ratio ab eo admissa, ab epitomatoribus autem hic una illic altera quasi sola posita esse videtur. ind. 14. 40.

239. „νῦν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
ἧσθ' ἄνεῳ."

†) τὸ δὲ „οἷον ἅπαντες" θαυμαστικῶς εἴρηται, ὡς καὶ πρὸ τούτου τὸ „οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται" — α 410 — καὶ, „οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται." — α 32. — Eust. 1443, 17. ind. 15.

260. Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κιὼν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἁλός, εὔχετ' Ἀθήνῃ.

*) εἰ κατὰ δοτικὴν γράφεται τὸ „θινί," βραχὺ διαστελοῦμεν ἐπὶ τὶ „ἰών" καὶ τὰ ἑξῆς συνάψομεν. εἰ δὲ διὰ τοῦ α, ὡς Δίδυμός φησι γράφειν Ἀρίσταρχον, μετὰ τὸ „θαλάσσης" διαστελοῦμεν. βραχὺ δὲ διασταλτέον καὶ μετὰ τὸ „ἁλός." HMQRS. ind. 47 et 50.

270. „Τηλέμαχ', οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνοήμων,
εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ,
οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε."

*) ὁ στίχος (271) καὶ τοῖς ἑπομένοις καὶ τοῖς ἡγουμένοις δύναται συνάπτεσθαι. MS. ind. 19.

278. „ἀλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνοήμων,
οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν,
ἐλπωρή τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα."

*) ἐπὶ τὸ „ἀνοήμων" ὑποστικτέον, ἐπὶ δὲ τὸ „προλέλοιπεν" ἢ ὑποστικτέον ἢ στικτέον. Q. ind. 34. 39.

289. „*οπλισσόν τ' ἦια καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι.*“

*) *στικτέον (δὲ) μετὰ τὸ „ἦια,“ μετὰ δὲ τὸ „ἅπαντα“ βραχὺ διασταλτέον, καὶ μετὰ τὸ „ἀμφιφορεῦσιν.*“ MQS. ind. 29.

314. „*νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός, πειρήσω ὥς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω,*“

*) *τὸ ἑξῆς, „νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί, πειρήσω ὥς κ' ὔμμι.*“ BS. [*τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου διορθωτέον*]. ind. 41.

321. „*ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσατ' Ἀντινόοιο.*“

ὅτι σχῆμα ἀμφιβολίας τὸ „ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο ῥεῖα.“ ἄδηλον γὰρ εἴτε τὴν ἑαυτοῦ ὁ Τηλέμαχος χεῖρα τῆς Ἀντινόου ἐξέσπασεν, εἴτε ἀνάπαλιν. (διατί δὲ ἐξέσπασεν; ἢ διότι γελῶν ὁ Ἀντίνοος ἐδεξιώσατο ἐμφὺς τῇ τοῦ Τηλεμάχου χειρὶ ὡς προείρηται, ἢ καὶ ὡς δεδιὼς μὴ ἐπιβούλως ἅπτηται τῆς χειρός· τὸ δὲ ῥεῖα τὴν τοῦ νεανίου ἐμφαίνει ῥωμαλεότητα.) Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐκ χειρῶν ἀμφιβολίας γίνεται σχῆμα ἐν τῷ „χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου· ἔνθα οὐ σαφὲς εἴτε τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας ὁ Ἀχιλλεὺς τοῖς τοῦ Πατρόκλου ἐπέθετο στήθεσιν, εἴτε καὶ ἀνάπαλιν τὰς ἐκείνου τοῖς ἑαυτοῦ. Eust. 1448, 14. Haec certe fluxerunt ex Nicanore — quae uncis signavi aliena sunt — cf. ad Σ 317: *ἀμφίβολον, πότερον τὰς ἑαυτοῦ ἀνδροφόνους χεῖρας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπιθεὶς τῷ τοῦ ἑταίρου στήθει, ἢ τὰς τοῦ ἀνδροφόνου Πατρόκλου ἐπιθεὶς τῷ ἰδίῳ στήθει. βέλτιον δὲ τὸ πρότερον.* cf. Aristonicum ad h. l. F. N. p. 109. ind. 46.

414. „*οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες ἐυσσέλμῳ ἐπὶ νηί κάτθεσαν.*“

*) *βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ „φέροντες.*“ H. ind. 47.

430. „*δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν στήσαντο.*“

*) *βραχὺ διασταλτέον ἢ μετὰ* [*τὸ*] „*ὅπλα,*“ *ἢ μετὰ τὸ „νῆα μέλαιναν.*“ H. — ind. 47. —

ΕΙΣ ΤΗΝ Γ.

34. „οἱ δ' ὡς οὖν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,“

*) μετὰ τὸ „ἴδον“ ἡ ὑποστιγμὴ παράσημος· οὐδέποτε γὰρ τὸ ἔπος εἰς δύο διαιρεῖται τῇ στιγμῇ, ὅ ἐστιν εἰς τὸν ιβ' χρόνον. HM. cf. F. N. p. 129. Lehrs, Fleckeisens Jahrbücher 1860. p. 526 sq. ind. 54.

45. „αὐτὰρ ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὔξεαι, ἣ θέμις ἐστίν,
δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα.“

*) ὑποστικτέον κατὰ τὸ „ἣ θέμις ἐστί.“ δύναται δὲ καὶ τοῖς ἑξῆς συνάπτεσθαι τὸ „ἣ θέμις ἐστίν,“ ὑποστιζόντων ἐπὶ τοῦ „εὔξεαι.“ HM. — ind. 35.

103. „ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἔμνησας ὀιζύος, ἣν ἐν ἐκείνῳ
δήμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι υἷες Ἀχαιῶν,
ἠμὲν ὅσα ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον
πλαζόμενοι κατὰ ληίδ', ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
ἠδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος

108. μαρνάμεθ'. ἔνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήιος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
ἔνθα δὲ Πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
ἔνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος, πέρι μὲν θείειν ταχὺς ἠδὲ μαχητής.

113. ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά. τίς κεν ἐκεῖνα
πάντα γε μυθήσαιτο καταθνητῶν ἀνθρώπων;

115. οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ ἑξάετες παραμίμνων
ἐξερέοις ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί.
πρίν κεν ἀνιηθεὶς σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκοιο.“

Videtur fuisse adnotatio de ἐπεί superfluo, cum apodosis post hanc coniunctionem elliptice sit omissa cf. N. ad Ω 42. δ 204. ζ 187. F. N. p. 61. ind. 31. In nostris scholiis haec frustula leguntur: 103. οὐκ ἀποδίδωσι τὸ „ἐπεί.“ (corr. ut ζ 187 οὐδὲν ἀποδίδωσι τῷ „ἐπεί“) ὁ ποιητής. καὶ ἐπὶ τοῦ Μενελάου „ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες“ — δ 204 — Ὁμηρικὸν δέ ἐστι τὸ ἔθος. HM.

Non recte *ἐπὶ τοῦ Μενελάου* dictum est. Nam verba allata δ 204 non de Menelao dicuntur, sed ipsius sunt Menelai ad Pisistratum verba: ut dicendum potius fuerit *καὶ Μενέλαος ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου*. Dindorf. — *τὸ „ἐπεὶ" ἐνταῦθα βεβαιωτικὸν καὶ ἀργόν. οὐ γὰρ ἀποδίδοται Ὁμηρείῳ ἔθει*. B. Eust. 1458, 60. Alii apodosin incipere statuerunt a versu 113, alii a versu 115. v. schol. in EMQ et HMQ.

126. *„ἔνθ' ἦτοι εἵως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς*
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ."

†) *τὸ ἀναφορικὸν ἀντὶ τοῦ ἀνταποδοτικοῦ τοῦ τέως*. MPQ. Eust. 1460, 21: *ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ „ἕως" ἀντὶ τοῦ τέως, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ. φησὶ γάρ, ἔνθ' ἦτοι εἵως μὲν ἐγὼ καὶ Ὀδυσσεὺς ταῦτα ἐποιοῦμεν*. ind. 7.

137. *„τὼ δὲ καλεσσαμένω ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιούς,*
μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἠέλιον καταδύντα -
οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες υἷες Ἀχαιῶν -
μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν."

†) *οὗτος ὁ στίχος* (139) *διὰ μέσου*. B. *οὕτω τὸ ἑξῆς· τὼ δὲ καλεσσαμένω ἀγορὴν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς μῦθον μυθείσθην τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐς ἠέλιον καταδύντα. οἱ γὰρ ἦλθον οἴνῳ βεβαρηκότες. Ἄλλως. τὼ δὲ καλεσσαμένω ἀγορὴν ἐς ἠέλιον καταδύντα μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον (οἱ γὰρ ἦλθον οἴνῳ βεβαρηκότες) μῦθον μυθείσθην*. Q.

cf. F. N. p. 78. Frustula sunt Nicanoreae adnotationis, sic fere restituendae: *οὗτος ὁ στίχος διὰ μέσου. διόπερ διαστέλλομεν ἐπὶ τὸ „καταδύντα," στίζομεν δὲ ἀνυποκρίτως ἐπὶ τὸ „Ἀχαιῶν."* ind. 41.

230. *„Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων."*

Ex Eust. adnotatione 1465, 3: *ἐνταῦθα μέντοι θεραπεύει τὴν λήγουσαν τῆς κλητικῆς τοῦ Τηλεμάχου οὐ μόνον ἡ στιγμὴ καὶ τὸ ἐπαγόμενον π, ἀλλὰ καὶ ἡ περισπωμένη τοῦ „ποῖόν σε ἔπος φύγεν," ὡς ἡ δύναμις ἔχει τῆς κοινῆς συλλαβῆς. καθ' ἣν δύναμιν καὶ ἡ στιγμὴ χαρίζεταί τι χρόνου τῷ πρὸ αὐτῆς βραχεῖ ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι καὶ τὰ ἐν ἀρχῇ λέξεων ἄφωνα, ὡς πεφυκότα διπλοῦσθαι* — facile colligeris Nicanoris scholium fuisse: *μετὰ τὸ „Τηλέμαχε" δεῖ στίζειν, ἐπεὶ αἱ προσαγορευτικαὶ*

τῶν περιόδων αὐτοτελεῖς εἰσιν. καὶ ἵνα διὰ τῆς σιωπῆς τοῦ χρόνου τὸ μέτρον σώζηται. cf. ind. 16 et 53 et Nitzsch, erklaerende Anmerkungen zu Homers Odyssee p. 174.

ΕΙΣ ΤΗΝ Δ.

78. „τέκνα φίλ', ἤτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι."

*) μετὰ τὴν προσφώνησιν (corr. προσαγόρευσιν) στικτέον. μετὰ τὸ „Ζηνὶ" βραχὺ διασταλτέον. οὕτω γὰρ τὰ ἑξῆς σαφέστερα. Q. ind. 16. 45.

97. „ὧν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
ναίειν, οἱ δ' ἄνδρες σόοι ἔμμεναι οἳ τότ' ὄλοντο."

†) τὸ ἑξῆς, ὄφελον ἐγὼ ναίειν καὶ οἱ ἄνδρες σόοι ἔμμεναι. τὸ „ὄφελον" ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνων διήλλαξε καὶ περὶ πρόσωπον καὶ ἀριθμόν. HM.

In hoc adnotationis frustulo is qui transcripsit Nicanoris dictionem corrupit, qui sic fere adnotavit: διαστολὴ βραχεῖα ἐπὶ τὸ „ναίειν." κοινὸν γὰρ τὸ „ὄφελον," ἵν' ᾖ τὸ ἑξῆς „ὄφελον ἐγὼ ναίειν καὶ οἱ ἄνδρες σόοι ἔμμεναι." ind. 43.

102. „ἄλλοτε μέν τε γόῳ φρένα τέρπομαι."

*) μετὰ τὸ „γόῳ" βραχὺ διασταλτέον. HM. ind. 45.

„ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
109. κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται."

*) μετὰ τὸ „κείνου" βραχὺ διασταλτέον. HM. ind. 40.

131. „χρυσέην τ' ἠλακάτην τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν
ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο."

†) ἀφ' ἑτέρας δὲ ἀρχῆς τὸ ἔπος ἀναγνωστέον. MQ. A Nicanore profectum videtur scholion et sic fere restituendum: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „ἠλακάτην." κοινὸν γὰρ τὸ „ὄπασσεν." τὸ δὲ „χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο" ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς. ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος. διὸ καὶ τελείαν στικτέον ἐπὶ τὸ „ἀργύρεον." cf. F. N. p. 21 et 82. ind. 43.

141. „οὐ γάρ πώ τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι
οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν —
ὡς ὅδ' Ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικεν."

*) τοῦτον (143) ἡ συνήθεια τοῖς ἄνω συνάπτει. δύναται δὲ καὶ θαυμαστικῶς ἀναγινώσκεσθαι, θαυμαστικοῦ ὄντος τοῦ λόγου. HMQ. ind. 15.

149. „κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες τοιαίδε τε χεῖρες
ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλή τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται."

*) καθ' ἓν (δὲ) διασταλτέον „πόδες," „χεῖρες," „βολαί." M. ind. 45.

204. „ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες."

†) περιττεύει ὁ „ἐπεί," ὡς καὶ ἐν τῷ „ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἔμνησας ὀιζύος" (γ 103). τὸ ἑξῆς ἐστιν „ἐπεὶ τόσα εἶπες, ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν" (212), περιττεύοντος τοῦ συνδέσμου. Q. — ind. 31.

Cf. γ 103 et F. N. p. 61: A Nicanore etiam profectum videtur ab τὸ ἑξῆς — τοῦ συνδέσμου. Eust. 1491, 49, ex eodem fonte hauriens habet: ὅτι καθάπερ ἐν τῷ „ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἔμνησας ὀιζύος," μακροαπόδοτος ἡ σύνταξις καὶ ὑποδύσκολος, οὕτω καὶ νῦν ἐν τῷ „ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες" καὶ ἑξῆς. μετὰ ὀκτὼ γὰρ στίχους ἀποδέδοται τὸ ἀκόλουθον τῆς συντάξεως ἐν τῷ „ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν." νοουμένου τοῦ δὲ συνδέσμου ἀντὶ τοῦ δή. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ παλαιὰν παρατήρησιν ἐν πολλοῖς εὑρίσκεται καὶ μάλιστα παρὰ τῷ ποιητῇ ὁ ἐπεὶ σύνδεσμος δυσαπόδοτος κατὰ σύνταξιν, ὅτε καθὰ καὶ ἄλλαι λέξεις, οὕτω καὶ αὐτὸ κεῖσθαι δοκεῖ ἐκ περισσοῦ.

222. „ὅς τὸ καταβρόξειεν, ἐπὴν κρητῆρι μιγείη,"

*) ὑποστικτέον εἰς τὸ „μιγείη." H. ind. 38.

240. „πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
ὅσσοι Ὀδυσσῆος ταλασίφρονός εἰσιν ἄεθλοι.
ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνήρ."

*) Παρμενίσκος ἐψίλου τὸ „οἷον," ἵν' ᾖ, τοῦτο μόνον ἐρῶ. ἄμεινον δὲ θαυμαστικῶς ἀναγινώσκειν. HPQ. — ind. 15. —

Parmeniscus citatur a Nicanore etiam ad *E* 638. *Σ* 515; Lentzius hoc scholium Herodiano attribuit, quem v. ad *E* 638 et hunc locum.

244. „*αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας,*
σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλών, οἰκῆι ἐοικώς
ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν εὐρυάγυιαν."

†) *τὸ δὲ „δαμάσας" καὶ „ἀμφιβαλὼν" καὶ „ἐοικὼς" συχναὶ ἀσύνδετοι μετοχαὶ οὐκ ἀσυνήθεις τῷ ποιητῇ.* Eust. 1494, 47.

Talia singula sententiarum membra *ἀσυνδέτως* prolata inter se discernenda esse sexcenties Nicanor cum praescribat — cf. F. N. p. 98. — colligeris hoc etiam loco scholium fuisse: *βραχὺ διασταλτέον τὸ „δαμάσσας," „ἀμφιβαλὼν," „ἐοικώς." μᾶλλον γὰρ ἐμφαίνει ἕκαστον συμβεβηκὸς ἰδίᾳ λεγόμενον.* ind. 50.

247. „*ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤισκεν,*"

†) *ἀπὸ κοινοῦ τὸ „αὐτόν," ἵν' ᾖ, κατακρύπτων νῦν ἑαυτὸν ἤισκεν αὐτὸν ἄλλῳ φωτὶ καὶ οὐκ Ὀδυσσεῖ.* HMQ. fluxit fortasse ex Nicanore. cf. F. N. p. 82. ind. 43.

269. „*ἀλλ' οὔ πω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν*
οἷον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ."

*) *θαυμαστικὸς ὁ λόγος, εἰ χωρίζοιτο, ὁμοιωτικὸς δέ, εἰ τοῖς ἄνω συνάπτοιτο· ὃ καὶ ἄμεινον.* HQ. *εἰ τοῖς ἄνω* corr. Friedlaenderus N. p. 36, *εἴ τις ἄνω* HQ. ind. 15.

„*τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα,*
ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
279. *πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.*"

*) *τοῦτο — „πάντων Ἀργείων" — ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι, μᾶλλον δὲ τοῖς ἄνω, ἵνα μὴ ἀλογώτερον γένηται τὸ ζήτημα. οὐ δυνατὸν γὰρ ταῖς ἁπάντων γυναιξὶν ὁμοφωνῆσαι, ἀλλὰ ταῖς τῶν ἀριστέων, αἷς καὶ ἐν ἔθει ἐτύγχανεν.* BHMQ.

Friedlaenderus N. p. 91 *προσδίδοσθαι* correxit pro *προδίδοσθαι*. ind. 19 et 46. Eust. 1496, 41: *ἐν δὲ τῷ „πάντων Ἀργείων" ἢ ἔοικε παρέλκειν τὸ „πάντων" διὰ τὸ καὶ ἀπίθανον καὶ ἀδύνατον εἶναι τὸ λεγόμενον. ἢ καὶ ἄλλως πάντας Ἀργείους κἀνταῦθα λέγει, οὓς καὶ ἀνωτέρω εἶπεν ἐν τῷ „ἐνήμεθα πάντες*

ἄριστοι" καὶ κατωτέρω δὲ ἐν τῷ „ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν." ἔχει δέ τι καὶ ἀμφίβολον ὁ τόπος οὗτος. οὐ γὰρ μόνον δύναται νοεῖσθαι φωνὴ ὁμοία ταῖς ἀλόχοις πάντων Ἀργείων, ἀλλὰ καὶ ἄλλως, ὅτι ὠνόμαζες ἀρίστους πάντων Ἀργείων.

297. „Ἑλένη δμῳῇσι κέλευσεν
δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλά
πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας."

*) καθ' ἕκαστον βραχὺ διασταλτέον, „θέμεναι," „βαλέειν," „τάπητας." H. ind. 44.

342. „τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' ἐυκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ —
345. τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς."

†) ἐπεὶ μεταξυλογίᾳ ἐχρήσατο, ἐπανέλαβε τὸ „τοῖος ἐών." H. cf. β 119. ind. 42.

347. „ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω."

*) τὸ ἑξῆς,[1] ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι εἴποιμι ἔγωγε, οὐκ ἄλλα παρακλιδόν. τὸ „παρακλιδὸν" ἄμεινον τοῖς ἄνω συνάπτειν, διὰ τὸ ὑπέρβατον. EHPQ. ind. 20.

363. „καί νύ κεν ἤια πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μή τίς με θεῶν ὀλοφύρατο καὶ μ' ἐσάωσεν,
Πρωτέος ἰφθίμου θυγάτηρ, ἁλίοιο γέροντος,"

*) βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „ὀλοφύρατο," εἰ μὴ ἄρα στικτέον καὶ ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς τὰ ἑξῆς. EQ. ind. 27. 44.

373. „ὡς δὴ δήθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι,"

†) θαυμαστικὸς ὁ λόγος, ἐὰν καθ' αὑτὸ τὸ ἡμιστίχιον προάγωμεν.[2] E.

Haec verba Nicanoris non sunt, sed qui ea scripsit Nicanoris sententiam ad *K* 116 etc. propositam ante oculos habuit, cf. FN. p. 16. ind. 15. Sic fere Nicanor scripsit: καθ' ἑαυτὸ ἀναγνωστέον τὸ „ὡς δὴ δήθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι" ἐν θαυ-

---

1) τὸ ἑξῆς addidit Dindorfius ex H. — 2) προάγωμεν Friedlaenderus N. p. 36. προσάγωμεν E.

μασμῷ, ἢ τοῖς ἄνω συναπτέον, „νήπιός εἰς ἠὲ ἑκὼν μεθίεις ὡς ἐρύκεαι.“

384. „πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής.“

†) ἀντὶ τοῦ ἀναστρέφεται. κατὰ Ἀττικούς, ἐπιφοιτᾷ. ἐξέτεινε δὲ τὸ ο μικρὸν διὰ τὸ μέτρον. BE. καὶ ἐν Ἰλιάδι (Δ 231) ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τῇ λέξει χρῆται „πεζὸς ἐὼν ἐπιπωλεῖται.“ καὶ τὸ „δεῦρο“ δὲ εἰς τοῦτον τὸν τόπον. EQ. Fluxerunt haec ex Nicanore: cf. F. N. ad Δ 153: „οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἕνεκ' ἤλυθον αἰχμητάων || δεῦρο μαχησόμενος“: βέλτιον ἐπὶ τὸ „δεῦρο“ διαστέλλειν, ἵν' ᾖ „ἤλυθον δεῦρο,“ ἢ τῷ „μαχησόμενος“ συνάπτειν αὐτό, ἐπεὶ σόλοικόν ἐστι, τὴν εἰς τόπον σχέσιν δηλοῦντος τοῦ ἐπιρρήματος. δύναται δ' ἴσως τις λέγειν ὡς καὶ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ ἐν Ὀδυσσείᾳ „πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος“ — δ 384 — σημαίνει δὲ ἀντὶ τοῦ ἀναστρέφεται ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ. βέλτιον δέ ἐστι τὸ πρότερον, ἐπεὶ καὶ ἐκεῖ τὴν εἰς τόπον σχέσιν μᾶλλον δηλοῖ, ἀντὶ τοῦ παραγίνεται πολλάκις ἐνθάδε. De σημαίνει ἀντί v. Lehrs. Herodian. 451 not.

416. „αὖθι δ' ἔχειν μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.“

*) βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „ἔχειν,“ πρὸς τὸ σαφέστερον HQ. ind. 45.

428. „αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
δόρπον θ' ὁπλισάμεσθ', ἐπί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ.“

*) ὑποστικτέον εἰς τὸ „θάλασσαν,“ καὶ „ὁπλισάμεσθα,“ καὶ „ἀμβροσίη νύξ.“ Q. ind. 39.

465. „οἶσθα, γέρον· τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύεις;
ὡς δὴ δήθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι.“

*) τὸ ἑξῆς „οἶσθα ὡς δὴ δηθὰ ἐν νήσῳ ἐρύκομαι,“ τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου διορθωτέον. PQT. ind. 41.

473. „ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν.“

*) βραχὺ διασταλτέον πρὸς τὸ „καλὰ“ διὰ τὸ σαφέστερον P. ind. 45. 47.

„ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
487. ἦ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
ἦέ τις ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκέι ἧς ἐπὶ νηός
ἠὲ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν."

*) ταῦτα (v. 487) ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγνωστέον, ἵν' ὁ πρότερος σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἆρα διαπορητικοῦ κέηται. ἢ συναπτέον, ἵνα ὁ „ἢ" σύνδεσμος ἀντὶ συναπτικοῦ κέηται τοῦ εἰ. Q. ἵνα ᾖ ὁ Q. correxit Friedlaenderus N. p. 32. ind. 12.

534. „τὸν δ' οὐκ εἰδότ' ὄλεθρόν ἀνήγαγε, καὶ κατέπεφνεν."
*) στικτέον εἰς τὸ „ἀνήγαγε" P. — ind. 29.

„καὶ κατέπεφνεν
535. „δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ."
*) βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ „δειπνήσας." P. — ind. 40.

555. „υἱὸς Λαέρτεω Ἰθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων."
*) ἀπὸ κοινοῦ τὸ „κατερύκεται εὐρέι πόντῳ." — v. 553. — PQ. [διόπερ] στικτέον [αἰτήματι] εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου P. ind. 26.

„ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμών.
606. αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο."

†) ἀπὸ ἄλλῆς (δὲ) ἀρχῆς τοῦτο, ἵν' ᾖ, καίτοι αἰγίβοτος οὖσα, τῆς ἱπποτρόφου ἐμοὶ μᾶλλον ἐπέραστος. BEHPQ.

Hoc adnotamentum ex Nicanore fluxisse evincunt exempla a Friedlaendero p. 25 sq. collata. ind. 1. Eust. 1511, 16: τὸ δὲ „αἰγίβοτος" ἀσυνδέτως ἔφη. ὡς οἱονεὶ λέγων ὅτι αἰγίβοτος γάρ ἐστιν.

611. „αἵματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μεταστήσω. δύναμαι γάρ."

*) τὸ „οἷ' ἀγορεύεις" καθ' ἑαυτὸ προοιστέον. μᾶλλον γὰρ οὕτως ἐμφαίνει ὁποῖα ἀγορεύεις. P. iisdem fere verbis ad Σ 262. usus est N. — ind. 15.

627. „ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον."
†) Ἀρίσταρχος διαστέλλει μετὰ τὸ „ὅθι περ πάρος," ἵν' ᾖ τὸ ἑξῆς, μνηστῆρες δὲ ὕβριν ἔχοντες. P. Dindorfius addidit περ

πάρος. Non post *ὅθι*, sed post *ὅθι περ πάρος* distinguere debuit Aristarchus, si *ἔχοντες* legit. *ἔχοντες* La Roche in textum recepit cum codd. DL, cet. *ἔχεσκον*. ind. 47.

642. *„νημερτές μοι ἔνισπε, πότ' ᾤχετο, καὶ τίνες αὐτῷ*
κοῦροι ἕποντ'; Ἰθάκης ἐξαίρετοι, ἦ ἑοὶ αὐτοῦ
θῆτές τε δμῶές τε;"

*) *στικτέον μετὰ τὸ „ἕποντο," τὰ δὲ ἑξῆς ἐν πεύσει ἀναγνωστέον.* P. cf. ad *K* 61. — ind. 21.

„αὐτὸς ἑκὼν οἱ δῶκα. τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
650. *ὁππότ' ἀνὴρ τοιοῦτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ*
αἰτίζῃ; χαλεπόν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη."

†) *τὸ* (*δὲ*) *„ὁππότε ἀνὴρ" ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς.* P. Collato adnotamento ad *Δ* 351, qui locus huic simillimus est, intelligitur Nicanorem hoc fere modo de his versibus disputavisse: *ἀμφίβολος ἡ ἀνάγνωσις. ἤτοι γὰρ εἰς τὸ „ἄλλος" διαστολή, στιγμὴ δὲ τελεία εἰς τὸ „αἰτίζῃ." ἢ εἰς τὸ „ἄλλος" τελεία στιγμή, ἵν' ᾖ τὸ „ὁππότε ἀνὴρ" ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς, ὑποστιγμὴ δὲ εἰς τὸ „αἰτίζῃ." ὃ καὶ βέλτιον, ἵνα λέγῃ τότε χαλεπὸν εἶναι ἀνήνασθαί δόσιν, ὁππότ' ἀνὴρ τοιοῦτος αἰτίζῃ.* Quo ex adnotamento scholiastes quasi summas tantummodo attingens excerpsit illud: *τὸ „ὁππότε ἀνὴρ" ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς.* ind. 30. 40.

655. *„ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον."*

*) *μετὰ τὸ „θαυμάζω" στικτέον πρὸς τὴν ἔμφασιν.* P. [*ἵν' ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ᾖ τὸ „ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον." ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος.*] — ind. 23.

665. *„ἐκ τόσσων δ' ἀέκητι νέος παῖς οἴχεται αὔτως,"*

*) *ταῦτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς προενεκτέον μετὰ ἤθους καὶ ἐρωτήσεως· μᾶλλον γὰρ οὕτως ἐμφαίνει τὴν ἀγανάκτησιν. τὸ ἑξῆς οὕτως, ἐκ τόσσων δ' ἀέκητι οἴχεται. τὸ δὲ „ἀέκητι" ἐπὶ τῆς προαιρέσεως αὐτῶν κεῖται.* PQ. *προενεκτέον* Buttmannus pro *προσενεκτέον*. ind. 15.

684. *„μὴ μνηστεύσαντες, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες,*
ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν."

†) *τινὲς δ' ἐνταῦθα δυὸ τελείας ἐννοίας ἐνόησαν· μίαν μὲν ἐλλειπτικὴν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ, ἵνα λέγῃ „μὴ μνηστεύσαντες*

εἶεν“ καὶ ἑξῆς. ἑτέραν δὲ τὸ „ὕστατα δειπνήσειαν.“ καὶ ἔστι φασὶν ἡ τοῦ πρώτου στίχου ἔλλειψις, συγκεχυμένης καὶ ἀγωνιώσης ψυχῆς. Eust. 1514, 1. Inter hos quin Nicanor fuerit et sic distinxerit non dubito. Et hoc fere modo scripsisse putandus est: στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου. λείπει γὰρ τὸ εἶεν ῥῆμα εὐκτικόν. τὸ δὲ ἑξῆς ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς. ind. 1ᵉ.

690. „οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον οὔτε τι εἰπὼν
ἐν δήμῳ· ἥ τ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων.“

*) βέλτιον τὸ „ἐν δήμῳ“ τοῖς ἄνω προσδίδοσθαι. BEPQ. ind. 19.

712. „οὐκ οἶδ' ἤ τίς μιν θεὸς ὤρορεν, ἦε καὶ αὐτοῦ
θυμὸς ἐφωρμήθη ἴμεν ἐς Πύλον.“

*) „ἤ τίς μιν“ Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η. (alii εἴ τίς μιν) καὶ γίνεται ἡ στιγμὴ ἀμφίβολος. εἰ μὲν γὰρ διαζευκτικὸς εἴη, στικτέον πρὸ αὐτοῦ καὶ βαρυντέον τὸν ἑπόμενον, εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ συναπτικοῦ κέοιτο τοῦ εἰ, βραχὺ διασταλτέον πρὸ αὐτοῦ. HPQ. ind. 12.

724. „ἣ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν,
ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.“

*) βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ „θυμολέοντα,“ καὶ „Δαναοῖσι,“ καὶ „ἐσθλόν.“ P.

Quamquam v. 726 obelo notavit Aristarchus — cf. C. Ar. ad δ 726 — tamen Nicanor distinxit ut β 137. ind. 50. 52.

750. „ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα,
εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
εὔχε' Ἀθηναίῃ κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο.“

*) βραχὺ διασταλτέον εἰς τὸ „ὑδρηναμένη,“ „ἑλοῦσα,“ „γυναιξί“ πρὸς τὸ σαφέστερον. P. — ind. 45. 50. Eust. 1516, 50: ὅρα δὲ τὰς ἀσυνδέτους κἀνταῦθα μετοχὰς καὶ τὰ γοργὰ κομματικά, τὸ „ὑδρηναμένη, καθαρὰ εἵματα ἑλοῦσα, εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα.“

„κλῦθί μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη.
763. εἴ ποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς
ἢ βοὸς ἢ ὄιος κατὰ πίονα μηρί' ἔκηεν,
τῶν νῦν μοι μνῆσαι.“

*) τὸ δίστιχον — 763. 764 — τοῖς ἑξῆς συνάπτειν βέλτιον. P. — ind. 21.

„δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε
775. πάντας ὁμῶς, μή πού τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω.“

*) τὸ „πάντας“ τοῖς ἄνω συναπτέον. ἐμφαίνει δὲ καὶ τοῖς ἑξῆς συναπτόμενον. P. — ind. 19.

832. εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖνον ὀιζυρὸν κατάλεξον.“

†) καὶ ὅτι τὸ „εἴδ' ἄγε“ φανερῶς ἐνταῦθα κεῖται ἀντὶ τοῦ „εἶα δὴ ἄγε“ κατὰ θέσιν παράλληλον ταυτοδύναμον. τὸ γὰρ εἰπεῖν εἴδ' ἄγε ἀντὶ τοῦ εἰ δὲ βούλει ἄγε, ἀδιανόητόν ἐστι. Eust. 1519, 30. — Fluxit ex Nicanore cf. ind. 10.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.

11. „ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι,
ὡς οὔ τις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο.“

*) ἄμεινον ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκειν, ἵν' ᾖ θαυμαστικόν. P. ind. 14 et 15.

„Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὖτε τά τ' ἄλλα περ αγγελός ἐσσι·
30. νύμφῃ ἐυπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν.“

*) ἀφ ἑτέρας ἀρχῆς [τοῦτο] ἀναγνωστέον. ἀπαρέμφατον γάρ ἐστιν ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ εἰπέ. P. Idem fere scholion legitur ad Φ 295. cf. ind. 4.

50. „Πιερίην δ' ἐπιβὰς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ.“

*) εἰς (δὲ) τὸ „ἐξ αἰθέρος“ βραχὺ διασταλτέον. HP. ind. 47.

53. vid. not. 1.

---

not. 1. 53. „ἰχθῦς ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ.“

ἡ ἀμφιβολία τῆς διαστολῆς οὐδὲ τοὺς ἐξηγησαμένους ἔλαθεν. ἤτοι γὰρ ἀγρώσσων πυκινά, τουτέστι πυκινῶς, ἢ „πυκινὰ πτερά.“ κ. τ. λ. (correxit Dind.) HPQ. „Dubitarunt utrum πυκινὰ pro adverbio πυκινῶς acceptum cum verbo ἀγρώσσων coniungendum esset, an πυκινὰ πτερὰ dixisset poeta: quem vix opus moneri non tam absurde locuturum fuisse

56. „ἔνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἤπειρόνδε· || ᾔιεν."

*) τὸ „ἤπειρον" ἄμεινον τοῖς ἄνω συνάπτειν. ἐκβὰς ἐπὶ τὴν ἤπειρον ἐκ τῆς θαλάσσης. PQ. ind. 18.

82. „ἀλλ' ὅ γ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος, ἔνθα πάρος περ,
δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων."

†) τὸ „ἔνθα πάρος περ" μεταξὺ ἀναπεφώνηται. ind. 41.

„τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ
101. ἄσπετον;"

*) τοῦτο (ἄσπετον) δύναται κομματικῶς ἀναπεφωνῆσθαι κατ' εὐθεῖαν, ὡς ἐκεῖ „νήπιος, οὐδὲ τὰ ᾔδη."[1] — Β 38. — εἰ δὲ συνάπτοιτο τοῖς ἄνω, αἰτιατική ἐστιν. PQ. ind. 24.

104. vid. not. 2.

118. „σχέτλιοί ἐστε, θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων."

†) βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „θεοί." ἐμφαντικώτερον γὰρ οὕτως. ἀμφίβολον δὲ τὸ „ζηλήμονες," πότερον ὀρθῆς ἐστιν ἢ κλητικῆς. ἴσως δ' ἄν τις καὶ μετὰ τὸ „ἐστέ" βραχὺ διαστέλλοι, συνάπτων οὕτως, θεοὶ ζηλήμονες, ὡς οὐ δεῖ θεοὺς ὄντας ζηλοτυπεῖν. HPQ.

Fortasse etiam quae post ἐμφαντικώτερον γὰρ οὕτως sequuntur ex Nicanore hausta sunt, atque κλητικῆς, quod vocabulum Nicanor nunquam habet — cf. FN. p. 38 — in προσαγορευτικῆς mutandum est. ind. 17.

„οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι
120. ἀμφαδίην, ἤν τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην."

*) τὸ „ἀμφαδίην" ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι. P. προσδίδοσθαι correxit Dindorfius pro προδίδοσθαι. ind. 19.

---

ut adverbio πυκινῶς adjectivum praeferret πυκινά ita collocatum, ut nemo non cum πτερά sit coniuncturus, quum praesertim πυκινός vel πυκνός frequens sit alarum epitheton." Dindorfius. Videtur scholium fuisse Nicanoris: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „ἀγρώσσων," πρὸς τὸ σαφέστερον. cf. FN. p. 88. Eust. ad h. l. ind. 46.

1) ἐκεῖ — ᾔδη Buttmannus pro ἐκενήιος οὐδὲ τὰ εἴδη.

not. 2. „ἀλλὰ μάλ' οὔ πως ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
104. οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἁλιῶσαι."

ἢ ὑποστικτέον εἰς τὸ „ἁλιῶσαι" λείποντος τοῦ ἐρῶ. ἢ στικτέον, ἵν' ᾖ ἀπόδοσις τῶν ἀνωτέρων. P. Ex Nicanore fluxisse videtur.

„In P. ad v. 121 legitur hoc scholion: *ἐὰν μετὰ τὸ .... βραχὺ διαστείλωμεν, μᾶλλον τὴν τάξιν τοῦ λόγου σώσομεν.* P. Hoc scholion in quo post articulum *τὸ* deest verbum designatum, in codice Pal. positum erat inter haec ipsa duo scholia ubi hic posui. Unde coniicias, spectare illud ad verba *ὥς μέν*. Possis autem referre etiam ad *ἀμφαδίην*. Nam margo ita refertus est ut ex ordine et loco nulla certa coniectura sit." Buttmannus. Hoc mihi praeoptandum videtur esse, ut duo scholia in unum coniungantur et *βραχεῖα διαστολή* ponatur post *ἀμφαδίην*. Nam Nicanor, ubi non una cum versu desinit sententia, sed in sequentem aut una vox aut nonnullae porriguntur, hac prioribus continuandas esse plerumque constituit, cf. F. N. 43, ita ut ipsius Nicanoris verba sic fere restituenda sint: *τὸ „ἀμφαδίην" ἑκατέροις δύναται προσδίδοσθαι. βέλτιον δὲ τοῖς ἄνω συνάπτειν καὶ βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „ἀμφαδίην," ἵν' ᾖ τὸ ἑξῆς „παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι ἀμφαδίην,"* quod epitomator depravavit in: *ἐὰν μετὰ τὸ „ἀμφαδίην" βραχὺ διαστείλωμεν, μᾶλλον τὴν τάξιν τοῦ λόγου σώσομεν.*

139. *„ἐρρέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,*
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον."

*) *τὸ ἑξῆς „ἐρρέτω πόντον ἐπ' ἀτρύγετον." τὰ δὲ ἄλλα ὡς διὰ μέσου διορθωτέον.* P. ind. 41.

143. *„αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,*
ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται."

*) *τὸ ἑξῆς „ὑποθήσομαι ὥς κε μάλ' ἀσκηθής." τὸ δὲ „οὐδ' ἐπικεύσω" διὰ μέσου. δύναται καὶ ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκεσθαι „οὐδ' ἐπικεύσω ὥς κε μάλ' ἀσκηθής," οὐκ ἀποκρύψομαι πῶς ἂν σωθείη.* PQT. ind. 41.

„ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
164. *ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἠεροειδέα πόντον."*

*) *βέλτιον τὸ „ὑψοῦ" τοῖς ἄνω συνάπτειν. ἐπεὶ γὰρ περὶ τοῦ πλάτους εἶπεν, εὐρεῖαν σχεδίην, ἀναγκαῖον καὶ περὶ τοῦ βάθους εἰπεῖν.* PQ. ind. 19. Eust. 1528, 62: *τὸ δὲ „ὑψοῦ" ἢ τοῖς ὄπισθε συντακτέον, ἵνα ᾖ „πῆξαι ἐπ' αὐτῆς ἴκρια ὑψοῦ." ἢ τοῖς μετ' αὐτό, ἵνα λέγῃ „ὥς σε φέρῃσιν ὑψοῦ, τουτέστιν „ἐπ' ἠεροειδέα πόντον." πρὸς ὁμοιότητα τοῦ „ὕψου ἐν νοτίῳ."*

„ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς,
183. οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι.“

*) ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκειν βέλτιον, ἵνα θαυμασμὸν μᾶλλον παραστήσωμεν P. — ind. 15. — Ad hunc versum manifesto referendum hoc scholion, quod in cod. statim subiunctum est scholio ad 179. Buttmannus.

208. „ἐνθάδε κ' αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις
ἀθάνατός τ' εἴης, ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι.“

*) τὸ „σὺν ἐμοί“ τοῖς ἑξῆς συναπτέον, ἐπὶ δὲ τὸ „φυλάσσοις“ βραχὺ διασταλτέον. P. ind. 21. 45.

„δῶκέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
236. στειλειὸν περικαλλὲς ἐλάινον, εὖ ἐναρηρός.“

†) λείπει (δὲ) τὸ ἦν. ἢ ἀπὸ κοινοῦ τὸ „ἔδωκεν.“ PQ. ἦν Buttmannus pro ῆ.

Est Nicanoris, cuius adnotamentum sic fere ex hoc frustulo restituendum arbitror: λείπει τὸ ἦν αὐτοτελὲς ῥῆμα, διὸ καὶ στικτέον ἐπὶ τὸ „ἀκαχμένον.“ εἰ δέ τις κοινὸν λαμβάνοι τὸ „δῶκεν,“ συναπτέον τοῖς ἐπάνω. cf. ad *B* 445. ind. 1b.

313. „ὥς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,
δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν.“

*) ἑκατέροις μὲν δύναται προσδίδοσθαι [τὸ „κατ' ἄκρης“] PQ. [βέλτιον δὲ τοῖς ἄνω συνάπτειν.] ind. 18. 54.

337. vid. not. 3.

„ὤ μοι, ἐπεὶ δὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι
409. Ζεύς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
ἔκβασις οὔ πῃ φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε.“

---

not. 3. 337. „αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσετο λίμνης.“

τινὲς εἰς τὸ „εἰκυῖα“ στίζουσιν, ἵν' ᾖ, πετομένη ἀνῆλθεν ἐκ τῆς λίμνης. PT.

Eust. 1543, 53: τὸ δὲ „ποτῇ“ ἢ κατὰ δοτικήν, ἵνα λέγῃ ὅτι πετομένῃ αἰθυίῃ ἐοικυῖα. ἢ κατὰ εὐθεῖαν πτῶσιν, ἵνα ᾖ „ποτὴ ἀνεδύσατο λίμνης,“ ἤγουν πετασθεῖσα ἐκ θαλάσσης ἀνέδυ. γράφεται δὲ καὶ σὺν τῷ νῦ, ποτήν. ὃ δηλοῖ τὴν πτῆσιν, ὡς ἂν λέγῃ, ὅτι ἐοικυῖα αἰθυίῃ κατὰ τὴν πτῆσιν, ἤγουν κατὰ τὴν ὁρμήν.

*) ὑποστικτέον εἰς τὸ „Ζεύς,“ καὶ „ἐπέρασα.“ [1] ἡ γὰρ ἀνταπόδοσις εἰς τὸ „ἔκβασις οὔ πῃ φαίνεται.“ H. ind. 39.

415. „μή πώς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
κῦμα μέγ' ἁρπάξαν.“

*) ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγνωστέον. μάλα γὰρ τὴν εὐλάβειαν κομματικῶς λεγόμενον παρίστησι. P. ind. 8. 25.

439. „νῆχε παρέξ, ἐς γαῖαν ὁρώμενος.“

*) ὀξύτονον τὸ παρέξ, μεθ' ὃ βραχὺ διασταλτέον. δηλοῖ τὸ παρενήχετο. P. Coniunxit scholiasta Herodianum et Nicanorem. cf. Lentz, Herodian. ind. 45.

„ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
ἶξε νέων, τῇ δή οἱ ἐείσατο χῶρος ἄριστος,
λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
444. ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὔξατο ὃν κατὰ θυμόν.“

†) ἡ ἀνταπόδοσις εἰς τὸ „ἔγνω δὲ προρέοντα,“ ἵνα περιττεύῃ ὁ σύνδεσμος. P. ind. 36.

„δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,
477. ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης.“

*) στικτέον μετὰ τὸ „πεφυῶτας,“ ἵνα ἐν τοῖς ἑξῆς λείπῃ τὸ ἦν ῥῆμα, ὁ μὲν φυλίης ἦν, ὁ δὲ ἐλαίης. PQ. cf. Eust. p. 1547: ὅρα δὲ καινὸν σχῆμα ἐν τῷ „δύο ὑπῆλθε θάμνους. ὁ μὲν φυλίης. ὁ δ' ἐλαίης.“ ἐχρῆν μὲν γὰρ εἰπεῖν τὸν μὲν φυλίης. τὸν δ' ἐλαίης. ὁ δὲ στίξας τελείαν ἐν τῷ „ἐξομόθεν πεφυῶτας.“ εἶτα ὡς ἐξ ὑπαρχῆς ἐπάγει κατὰ ἔλλειψιν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος τὸ „ὁ μὲν. ὁ δέ.“ ἵνα λέγῃ ὡς ὁ μὲν ἦν φυλίης, ὁ δὲ ἦν ἐλαίης. ind. 1ᵇ.

478. „τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων,“

*) ἀμφίβολον· ὑγρὸν μένος, ἢ ὑγρὸν ἀέντων, ἀντὶ τοῦ ὑγρῶς ῥεόντων. τῆς ἀμφιβόλου διαστολὴ ἡμᾶς ἀπαλλάττει. PQ.

---

1) γρ. ἐπέρασα (ἐπέρασσα P). „Est haud dubie glossema, quod ipsum in textu habet M. ἐπέρασσα scriptum, sed superscripto ἐτέλεσσα.“ Dindorfius. La Roche ἐπέρασσα in textum recepit.

Majus defectus signum hic posuit, nimirum pro *διαστολή* ipse habens *διαστολῆς*. Nunc ad *τῆς ἀμφιβόλου* intelligendum est *λέξεως*. Buttm. fort. *τοῦ* Dind. ind. 46. 54.

„ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν
483. *εὐρεῖαν. φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή,*
ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι."

*) *φύλλων γὰρ ἔην χύσις: ἐὰν ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγνῶμεν τοῖς ἑξῆς συνάπτοντες, ἔσται καθολικὸς ὁ λόγος, ὅτι τοσαῦτα ἦν τὰ φύλλα ὥστε καὶ δύο καὶ τρεῖς καλύψασθαι. ἐὰν δὲ ὡς διὰ μέσου κείμενον διορθῶμεν, ἔσται τοσαῦτα φύλλα ἐπιβεβλημένος ὅσον δύο ἢ τρεῖς καλύψαι, πλεῖον τῶν δεόντων*[1] *δηλονότι.* PQ. ind. 41.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ζ.

2. vid. not. 4.

„ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτοὺς βασιλῆας
55. *ἐς βουλήν."*

*) *βέλτιον τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι τὸ „ἐς βουλήν."* P. — ind. 19.

85. *„αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἵκοντο,*
ἔνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι,
ἔνθ' αἵ γ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης."

*) *ἡ ἀνταπόδοσις „ἔνθ' αἵ γ' ἡμιόνους μέν," τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου.* P. — ind. 41.

---

1) *δεόντων* Friedlaenderus N. p. 79 pro *ὄντων*.

not. 4. *„ὡς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς*
2. *ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος."*

βεβλαμμένος. ἤτοι συλληπτικῶς. ὑπὸ μὲν γὰρ τοῦ καμάτου βέβλαπτο, ὑπὸ δὲ τοῦ ὕπνου οὐκέτι. ὁ γὰρ ὕπνος οὐ βλάπτει. ἢ κατ' ἀντίφρασιν τὴν ἀγρυπνίαν ὕπνον ἔφη. ἢ ἐπὶ τῷ „καμάτῳ" στικτέον, εἶτα ἀρημένος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἤγουν βλαβεὶς καὶ παρεθεὶς ἢ κατεχόμενος. EOQV. — Eust. 1548, 42: *τινὲς δὲ στίξαντες τελείαν ἐν τῷ „ὕπνῳ" φασὶν ὡς ἐκάθευδεν ὑπνῶν, καίτοι καμάτῳ παρεθείς. ἕτεροι δὲ δασύναντες τὸ ἁρημένος νοοῦσιν ἀντὶ τοῦ ὕπνῳ καὶ καμάτῳ κεκρατημένος.* — ind. 19.

92. „στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἔριδα προφέρουσαι."

*) „θοῶς" βέλτιον τοῖς ἡγουμένοις συναπτέον. P. ind. 21.

141. „στῆ δ' ἄντα σχομένη. ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς."

†) ἀμφίβολος ἡ στιγμὴ καὶ ἡ διάνοια. ἢ γὰρ ἔστη ἐπισχοῦσα ἑαυτὴν τῆς φυγῆς· καθ' ἣν διάνοιαν χωριστέον ἑκάτερον. οἱ δὲ*) λείπειν φασὶ τὰς χεῖρας, ἵν' ᾖ παραβαλλομένη τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸ κρήδεμνον. οἱ δέ φασι τὸ κρήδεμνον λείπειν, τουτέστι περικαλυψαμένη ὑπ' αἰδοῦς. PQ.

*) sic Heliodorus apud Apoll. lex. s. v. στῆ. Eust. 1555, 28: στῆ δ' ἄντα σχομένη, ἤγουν κρατηθεῖσα ἢ ἐπισχοῦσα ἑαυτὴν τῆς φυγῆς. ind. 30.

„ὣς δ' αὔτως καὶ κεῖνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ
167. δήν, ἐπεὶ οὔ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης."

*) μετὰ τὸ „δήν" διασταλτέον· ἐπὶ πολὺ γάρ φησι τεθαυμακέναι τὸ φυτόν. οὕτως ὁμοίως ὥσπερ σὲ θαυμάζω. P. ind. 45.

180. „σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,
ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
ἐσθλήν."

*) ἤτοι στικτέον κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου, (180) ἵν' ᾖ ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἕκαστον τῶν ἑξῆς ἐν κεφαλαίῳ, ἢ μέχρι τοῦ „καὶ οἶκον" στικτέον, τὰ δὲ ἄλλα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς. P. ind. 29.

183. „ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
χάρματα δ' εὐμενέτῃσι."

*) βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „νοήμασι." σαφέστερον γὰρ οὕτως. HP. ind. 45.

πόλλ' ἄλγεα: *) ταῦτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς. P. ind. 22.

187. „ξεῖν', ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,"

†) οὐδὲν ἀποδίδωσι τῷ „ἐπεί" ὁ ποιητής. PQ. ind. 31.

„αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
228. ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσαθ' ἅ οἱ πόρε παρθένος ἀδμής,
τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα."

†) ἄδηλον ποῦ ἐστιν ἀνταπόδοσις, πότερον εἰς τὸ „τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκε,“ καὶ ὑποστικτέον εἰς τὸ „ἀδμής,“ ἢ ἀποδοτέον „ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσατο,“ τοῦ „δὲ“ πλεονάζοντος. Q. ind. 36.

262. 289. vid. not. 5.

287. „ἥ τ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων ἀνδράσι μίσγηται.“

*) βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ „φίλων.“ H. ind. 45. Quamquam v. 275—288 ab Aristarcho obelo sunt notati, tamen Nicanor distinxit. v. ind. 52.

302. „οἷος δόμος Ἀλκινόοιο ἥρωος.“

†) εἰ μὲν πρὸς γενικὴν ἀφορᾷς, μὴ στίξῃς εἰς τὸ „Ἀλκινόοιο.“ εἰ δὲ πρὸς κλητικήν, στίξον, ἵνα ᾖ πρὸς Ὀδυσσέα ὁ λόγος λέγων, ἀλλὰ ὦ ἥρως. B.

„In hoc itaque scholio ne dubitandum quidem est de scriptura ἥρως, quam alii genitivum alii vocativum esse putabant.“ Buttm. ἥρως scribunt codd. A B D H I K P R S V cf. la Roche. Sumtum esse videtur scholium ex Nicanore, sed dictio adulterata est, cum Nicanor nunqum vocabulo „κλητική“ usus sit. — ind. 16.

ΕΙΣ ΤΗΝ Η.

„τὸν μὲν ἄκουρον ἐόντα βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
65. νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα.“

*) βραχὺ (δὲ) διασταλτέον μετὰ τὸ „νυμφίον.“ βέλτιον γὰρ τὸ „ἐν μεγάρῳ“ τοῖς ἑξῆς προσνέμειν, ἵνα δηλωθῇ ὅτι παρθένον αὐτὴν ἀπέλιπεν. P T. ind. 21. 46.

---

not. 5. 262. „αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβείομεν, ἣν πέρι πύργος
289. ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος.“

τὸ ἑξῆς οὕτως,[1] αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβήομεν, ξεῖνε σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος (289), τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου.[2] HQT. — αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβάζομεν, δήεις ἀγλαὸν ἄλσος. (291) οὕτω τὸ ἑξῆς. HQ.

1) 2) τὸ ἑξῆς οὕτως et τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου addidit Dindorfius ex T. — cf. FN. p. 78. Fluxisse possunt ex Nicanore. ind. 41.

73. „οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῖ.“

*) τελεία εἰς τὸ „ἐσθλοῦ.“ H. ind. 22.

74. „οἷσίν τ' εὖ φρονέῃσι.“

†) θαυμαστικόν. E. ind. 15.

103. „πεντήκοντα δέ οἱ δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες
αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν,
αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσιν.“

†) τὸ σχῆμα τῆς διαλύσεως ὁμοιότροπον, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων· τούτους ἠγάπησα, τὸν μὲν ὅτι εὐφυής ἐστι, τὸν δὲ ὅτι φιλόπονος. τούτων κήδομαι, τοῦ μὲν ὅτι εὐφυής ἐστι, τοῦ δὲ ὅτι ἀγαθός. καὶ ἐπὶ δοτικῆς, τούτοις ἐδωρησάμην, τῷ μὲν, τῷ δέ. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς, „Νεστορίδαι δ' ὁ μὲν ὁ δὲ“ (Π 317). καὶ γυναῖκες αἱ μὲν αἱ δὲ. εἰ δέ τῳ προσκόπτοιτο, στιζέτω[1] ἐπὶ τοῦ „γυναῖκες,“ ἵνα λείπῃ τὸ ἦσαν, τὸ δὲ ἑξῆς ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς. PQ.

Verba: εἰ δέ τῳ προσκόπτοιτο — ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς a Nicanore profecta esse videntur, qui talia soloece dicta esse existimat, nisi interpunctione dirimantur. Et hanc medicinam adhibere solet cf. ad *E* 245: ἄνδρ' ὁρόω κρατερὼ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι, ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντας. ὁ μὲν τόξων εὖ εἰδὼς — Αἰνείας δ' υἱός —: στικτέον ἐπὶ τὸ „ἔχοντας,“ ἵνα μὴ σολοικισμὸς γένηται, ἐὰν συνάπτωμεν. λείπει δὲ τῷ ἑξῆς τὸ ἐστίν. οὐ γὰρ δύναται σχῆμα εἶναι, ὡς Νικάνωρ φησίν. Pro δέ οἱ legunt δ' ἔσαν codd. AEGIKMRV. ind. 1b. 49.

125. „πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν
ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.“

†) ἐὰν (δὲ) στίξωμεν εἰς τὸ „εἰσί,“ τὸ δὲ „ἄνθος ἀφιεῖσαι“ τοῖς ἑξῆς συνάψωμεν, ἔσται ὁ νοῦς οὕτως· τινὲς αὐτῶν περκάζουσι, τὸ ἄνθος καὶ τὸ θερμὸν τῆς αὐξήσεως λήγουσαι καὶ πεπαινόμεναι. PQ. Fluxisse potest ex Nicanore. ind. 21.

148. „τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν
ζωέμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, γέρας θ' ὅ τι δῆμος ἔδωκεν.“

---

1) στίζετω Friedlaender N. p. 95 pro σχηματιζέτω.

†) ἐν τῷ „ὄλβια δοῖεν“ ἡ στιγμή. λοιπὸν λέγει ποῖα ὄλβια, „ζωέμεναι καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος τὸν ὄλβον.“ ἤτοι συναπτέον, ἵν' ᾖ ὀλβίως ζῆν. BPQT.

Corruptum est et sic fere restituendum: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „δοῖεν.“ συλληπτικῶς γὰρ λέγει, εἶτα διαιρεῖ. ἢ συναπτέον, ἵν' ᾖ ὀλβίως ζῆν. ind. 48.

183. „νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.“

*) βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ „πᾶσι.“ P. ind. 47.

203. „δαίνυνταί τε παρ' ἄμμι καθήμενοι ἔνθα περ ἡμεῖς.“

*) τὸ „καθήμενοι“ τοῖς ἑξῆς βέλτιον συνάπτειν. P. ind. 21. 47.

210. „ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν.
οὕς τινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας ὀιζὺν
ἀνθρώπων, τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην.“

*) στικτέον εἰς τὸ „βροτοῖσι.“ τὸ „οὕςτινας“ ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς. ὑποστικτέον δὲ εἰς τὸ „ἀνθρώπων.“ P. partim H.

„Haec ratio nunc obtinet. Apparet itaque ex hoc praecepto, exturbatam esse ea aliam, et quidem multo saniorem, hanc: φυήν· ἀλλὰ θ. βροτοῖσιν, οὕστινας κ. τ. ἑ., τοῖσίν κεν — ἰσωσαίμην.“ Buttmannus. Interpunctionem vulgatam iniuria a Buttmanno impugnatam praefert Friedlander N. p. 65. ind. 22. 38.

214. „ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.“

†) τοῦτο ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἐν θαυμασμῷ ἀνεφώνησε. BT. ind. 15.

224. „καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰών.“

*) βέλτιον τοῖς ἄνω συνάπτειν τὸ „πολλὰ παθόντα,“ ἀφ' ἑτέρας δὲ ἀρχῆς προφέρεσθαι τὸ „ἰδόντα με.“ BP. ind. 19.

226. „ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον ἠδ' ἐκέλευον
πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον.“

*) οἱ μὲν ἔστιξαν ἐπὶ τὸ „ἐπῄνεον,“ οἱ δὲ συνῆψαν, „ἠδ' ἐκέλευον πεμπέμεναι.“ P. Sic fere Nicanoris verba restituenda sunt: συναπτέον μεχρὶ τοῦ „πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον.“ δύναται δὲ στίζεσθαι καὶ ἐπὶ τὸ „ἐπῄνεον.“ — ind. 28. —

„ἔνθα Καλυψώ
255. ναίει ἐυπλόκαμος, δεινὴ θεός, ἥ με λαβοῦσα
ἐνδυκέως ἐφίλει.“

*) τὸ „ἥ με λαβοῦσα“ βέλτιον ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκειν, αὕτη μ' ἑλοῦσα. P. ind. 13. Quamquam Aristarchus v. 251—258 expunxit — C. Ar. p. 75 — Nicanor tamen distinxit. v. ind. 52.

264. „πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ, καὶ ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν.“

*) βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ „ἔδωκε,“ τὴν λύσιν τῶν ἑξῆς.[1] P. ind. 48.

285. „ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον.“

*) βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ „ἐκβάς.“ HP. — ind. 47.

„κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν
336. δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλά
πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι.“

*) βραχὺ διασταλτέον καθ' ἕκαστον „θέμεναι, βαλέειν, τάπητας, οὔλας.“ H. ind. 44.

ΕΙΣ ΤΗΝ Θ.

72. „αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν.“

†) τὸ δὲ „οἴμης“ οἱ μὲν μετὰ τοῦ „ἀνδρῶν“ συντάσσουσιν· ἵνα ᾖ „κλέα ἀνδρῶν οἴμης.“ κάλλιον δὲ στίζειν εἰς τὸ „ἀνδρῶν.“ εἶτα ὡς ἐξ ἄλλης ἀρχῆς ἀπὸ κοινοῦ σχηματίσαι καὶ εἰπεῖν· ὡς ἄειδεν ἀπὸ οἴμης ἐκείνης, ἧς εὐρὺ τὸ κλέος ἦν. Eust. 1586, 44. cf. FN. 48. — *Π* 56. *Σ* 435. *Z* 396. *K* 437. schol. in H: ἀπὸ τῆς οἴμης ἐκείνης. ind. 25*.

186. „ἦ ῥα, καὶ αὐτῷ φάρει ἀναΐξας λάβε δίσκον.“

†) καὶ σὺν αὐτῷ τῷ φάρει ἀναΐξας ἔλαβε τὸν δίσκον B. σὺν τῷ ἱματίῳ, ὡς εἶχεν V. Scholion certe derivatum est ex

---

1) Corr. διὰ τὴν διάλυσιν ἐν τοῖς ἑξῆς. FN. p. 94.

Nicanore, non ex Aristonico, ut p. 80 not. I Aristonici mei suspicatus eram, cf. FN. ad *Λ* 421: *καὶ ἐνθάδε διασταλτέον πρὸς τὸ σαφέστερον. ἀμφίβολον δὲ καὶ τὸ ἑξῆς. ἤτοι γὰρ „μετάλμενος ὀξέι δουρί“ οἷον σὺν τῷ δόρατι ἐφαλλόμενος, ὡς ἐκεῖ „καὶ αὐτῷ φάρει ἀναΐξας λάβε δίσκον.“* — *Θ* 185 — Eust. 1591, 21: *τὸ δὲ „αὐτῷ φάρει ἀναΐξας“ δηλοῖ μὲν Ἀττικῶς τὸ σὺν αὐτῷ ἱματίῳ, ἐμφαίνει δὲ τὸ τοὺς ἄλλους ἡμιγύμνους δισκεύειν.*

236. *„ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ ἀγορεύεις,*
ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν . . . .
241. *ἀλλ' ἄγε νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος.“*

*) *τὸ ἑξῆς οὕτως, ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις, ἄγε δὴ νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος· ἵν' ᾖ ὁ „ἀλλὰ“ ἀντὶ τοῦ δή.* BQ. ind. 37.

246. *„οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί,*
ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι.“

†) *καὶ γὰρ τὸ „εἰμὲν“ ἐν τῷ „ἄριστοι“ (ἄριστοι* Buttm. pro *τρίτῳ) ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνεται.* Q. ind. 43.

cf. FN. p. 82. Eust. 1592, 53: . . . *„καὶ νηυσὶν ἄριστοι“ ἐσμὲν δηλαδή. εἰ καὶ λείπει τὸ ῥῆμα.*

268. *„ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαίστοιο δόμοισιν*
λάθρῃ. πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν
Ἡφαίστοιο ἄνακτος. ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν.“

†) *ἡ σύνταξις „ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαίστοιο ἄνακτος, ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν,“ ἵν' ᾖ κατ' ἐπανάληψιν.* HQ. ind. 44. — Collatis exemplis, quae Friedlaender p. 83 contulit, sic Nicanorem distinxisse putaverim: *διασταλτέον βραχὺ „λάθρῃ,“ „ἔδωκε,“ στικτέον δ' ἐς „ἄνακτος.“ ἐπανάληψις γάρ ἐστιν κατὰ πάντων τοῦ „ὡς.“*

329. *„οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα· κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν.“*

*) *τελεία στιγμὴ εἰς τὸ „ἔργα.“* Q.

Cui scholio videtur adiungendum esse ex EQ: *ἀπὸ ἑτέρας δὲ ἀρχῆς ἡ ἑξῆς γνώμη,* et sic fere Nicanoris verba restituenda sunt: *τελεία στιγμὴ εἰς τὸ „ἔργα,“ ἵν' ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς ᾖ τὸ „κιχάνει τοὶ βραδὺς ὠκύν.“ ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος.* — ind. 22.

347. „λῦσον. ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι."

*) εἰς τὸ „λῦσον" ἡ στιγμή. H. [αὐτοτελὴς γὰρ ὁ λόγος.] ind. 3.

372. „οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο,
πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαίφρων,
τὴν ἕτερος ῥίπτασκε."

*) τὸ ἑξῆς „οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο, τὴν ἕτερος ῥίπτασκεν." H. omissum est τὰ δὲ ἄλλα διὰ μέσου. — ind. 41.

454. „τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βὰς ἄνδρας μέτα οἰνοποτῆρας || ἤιε."

*) εἰς τὸ „χιτῶνα" ὑποστικτέον. H. Totum Nicanoris adnotamentum hoc fuisse videtur: ὑποστικτέον εἰς τὸ „λοῦσαν," „ἐλαίῳ," „χιτῶνα." ἡ γὰρ ἀνταπόδοσίς ἐστιν ἀπὸ τοῦ „ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βάς." cf. FN. p. 67: Saepe eam ὑποστιγμήν solam invenimus memoratam, quam statim sequitur apodosis, sive ipse Nicanor hanc solam enotavit ut maxime necessariam, sive is, qui eius librum ad scholia codicis A contexenda adhibuit, ceterarum mentionem facere noluit: unde minime colligendum hanc solam positam esse. ind. 39.

487. „Δημόδοκ', ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων."

*) ἐνταῦθα τελεία ἡ στιγμή. H. ind. 22.

492. vid. not. 6.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ι.

15. „κήδε' ἐπεί μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες."

*) οὐ δεῖ στίζειν εἰς τὸ „κήδεα," ἀλλ' ὑφ' ἓν ἀναγινώσκειν. H. ind. 51.

---

not. 6. 492. „καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον
δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
ὅν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλῳ ἤγαγε δῖος Ὀδυσσεύς."

[σὺν Ἀθήνῃ.] τοῦτό τινες τοῖς ἑξῆς συνάπτουσιν. E. ind. 21. Fluxisse potest ex Nicanore.

37. „εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω.“

†) εἰπών, φησί, τὸ ὄνομα ἄγε δὴ καὶ τὸν νόστον εἴπω τὸν πολλῶν συμφορῶν καὶ κακῶν πλήρη. Q. Hic posui propter rectam explicationem formulae εἰ δ' ἄγε, quae Nicanori debetur. ind. 10.

281. „ὣς φάτο πειράζων, ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά.“

*) εἰς (δὲ) τὸ „ὣς φάτο“ στικτέον. ἦθος γὰρ ἐμποιεῖ τὰ ἐπιφερόμενα Η. — ind. 20. —

Si Nicanor post ὣς φάτο distinxit, particula δέ in tertio enuntiationis loco posita est, id quod ipse ὑπερβατόν nominat, neque prorsus respuit.

ΕΙΣ ΤΗΝ Κ.

„ἔνθα τότ' ἐκβάντες δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
143. κείμεθ', ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.“

†) εἰς τὸ „κείμεθα“ στικτέον. Η. [τοῖς γὰρ ἄνω συνάπτεται.] pro στικτέον corr. βραχὺ διασταλτέον v. ad α 4. ind. 19.

174. „ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ
εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ·
ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε,
μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ.“

†) τινές φασιν ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ ἤρξατο. ἐγὼ δὲ οἴομαι ὅτι ἡ σύνταξις οὕτως ἔχει. ὁ „ἀλλὰ“ ἀντὶ τοῦ δή. ὦ φίλοι ἄγετε δή, ὄφρ' ἐν νηὶ βρῶσίς τε πόσις, μνησόμεθα βρώμης. οὐ γάρ πω καταδυσόμεθα, ἤτοι κατελευσόμεθα καὶ κατέλθωμεν, ἀχνύμενοί περ εἰς Ἀΐδαο δόμους πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπελθεῖν. HQ. — ind. 37. — Prior scholii pars Aristonicum redolet, cf. ad α 337. δ 722. κ 174. 189. 501. sequentia esse Nicanorea videntur. Eust. 1653, 59: σημείωσαι δὲ τὸ „ὦ φίλοι, οὐ γάρ που καταδυσόμεθα εἰς Ἅιδην, ἀλλὰ μνησόμεθα βρώμης,“ ἐν πολλοῖς γὰρ ὁ ποιητὴς ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ γάρ, εἶτα ἐπάγει τὸν ἀλλὰ σύνδεσμον ταὐτοδυναμοῦντα τῷ δή, οὕτω γοῦν καὶ μετ' ὀλίγα φησίν — 190 — „ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ Ἠώς, οὐδ' ὅπῃ Ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσιν ὑπὸ γῆν, οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται, ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον“ κ. τ. λ. κεῖται δὲ καὶ μετὰ

βραχέα ἐν τοῖς περὶ Κίρκης σχῆμα ὅμοιον, οἷον „ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις καλὸν ἀοιδιάει, ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον.“

204. vid. not. 7.

ΕΙΣ ΤΗΝ Λ.

170. *„ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.*
τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
ἦ δολιχὴ νοῦσος, ἦ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν;“

Videtur Nicanoris adnotamentum fuisse de duplici interrogatione, ut ad *Ω* 381: *βέλτιον ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς τὴν πεῦσιν γίνεσθαι· ἆρα ἐκπέμπεις;* cf. *δ* 487 F. N. p. 32. Apud Eust. scriptum invenimus ad hunc locum haec: *ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ „ἢ δολιχὴ νοῦσος ἢ Ἄρτεμις“ ὁ ῆ σύνδεσμος διαπορητικός ἐστι κατὰ τοὺς παλαιούς, δίχα δηλαδὴ ἐρωτήσεως ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν ἄλφα ῥαψῳδίαν τῆς Ἰλιάδος γέγραπται. ἔνθα δεδήλωται καὶ ὅτι πολλαχῶς ὁ τοιοῦτος νοεῖται σύνδεσμος. διαζευκτικός τε γάρ ἐστι καὶ διασαφητικὸς καὶ παραδιαζευτικὸς καὶ διαπορητικὸς ὅτε τις μὴ ἐρωτᾷ, καὶ ἰσοδύναμος τῷ εἰ καὶ ἐρωτηματικὸς καὶ βεβαιωτικὸς καὶ συγκριτικός. ἐνταῦθα δὲ ῥητέον ὅτι καὶ λυτικὸς νόμῳ φιλοσόφων, οἷον· διὰ τί ἐπαινεῖται ἡ μέλισσα. τοῦτο ἀπορία. λύσις δὲ αὐτῆς τὸ ἢ ὅτι ἀγαθὴ ἐργάτις ἐστί. λαμβάνεται δέ ποτε καὶ ἀντὶ τοῦ εἰ μή, οἷον· τί ἂν καλὸν ἐποίησα*

---

not. 7. 204. *„ἠρίθμεον, ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα.“*

ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ „ἠρίθμεον, ἀρχὸν δὲ“ καὶ ἑξῆς τινες μὲν δακτυλικῶς τὴν ἀρχὴν ἐπόδισαν λαβόντες τὴν ρι συλλαβὴν βραχεῖαν διὰ τὸ ἐπιγμένον ἄφωνον θῆτα. οἷον ἠρῖθμον. τὸ δὲ ον μακρὸν ἐδέξαντο κατὰ πολλὰς αἰτίας (quarum una est interpunctio). *καὶ οὕτω δι' αὐτοῦ καὶ τῆς αρ συλλαβῆς ἀπετέλεσαν πόδα σπονδεῖον. καὶ οὕτω μέν τινες.* Eust. 1655, 31. Inter hos fortasse Nicanor. Nam ubi aut ante aut post distinctionem brevis est pro longa, succurrit huic defectui illud intervalli inane tempus, quo aut ultima vocabuli praecedentis aut prima insequentis syllaba producitur. FN. p. 121. Videtur igitur Nicanoris scholium fuisse ut ad *Τ* 189, quod sic fere restituendum erit: *στικτέον μετὰ τὸ „ἠρίθμεον“ τελείαν. τοῖς γὰρ ἄνω συνάπτεται. καὶ ἵνα διὰ τῆς σιωπῆς τοῦ χρόνου τὸ μέτρον σώζηται.* cf. ad *γ* 230. Ante *δέ* Nicanor *στιγμήν* ponere solet cf. exempla apud Friedlaenderum p. 56. — ind. 53. —

ἢ τὸν ἄνδρα τοῦτον θαυμάσας, ἤγουν εἰ μὴ θαυμάσας. τοῦτο δὲ ἰσοδύναμόν ἐστι τῷ ἀλλὰ συνδέσμῳ. λαμβάνεται δέ ποτε τὸ ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ καθό, φασίν, ἢ ὡς. αὐτὸ δὲ καὶ ἦχι μετ' ἐπεκτάσεως γίνεται ἀντὶ τοῦ ὅ που. ἔστιν ῆ καὶ ὅρκιον μετὰ τοῦ μὴν οἷον· ἦ μὴν ποιήσω τόδε. οὕτω δὲ καὶ μετὰ τοῦ μέν, οἷον· ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσι καὶ χερσὶν ἀρήξειν. Περὶ δὲ τοῦ ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, ῥήματος ὄντος, ἕτερος λόγος, ὅτι δὲ ὁ ῆ σύνδεσμος λαμβάνεταί ποτε μετὰ ψιλῆς καὶ περισπωμένης ἀντὶ τοῦ ἆρα τοῦ κατ' ἐρώτησιν προπερισπωμένου οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. In his illud ἰσοδύναμος τῷ εἰ et ἀντὶ τοῦ ἄρα a Nicanore profectum est. — ind. 12. —

350. „ξεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,
ἔμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον."

*) τὸ ἑξῆς „τλήτω ἐπιμεῖναι εἰς αὔριον." adiungendum videtur esse post αὔριον: τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσου. ind. 41.

475. vid. not. 8.

519. „ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ."

†) θαυμαστικῶς (δὲ) τὸ „οἷον." Q. ind. 15.

„μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
614. ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ."

*) ἐνταῦθα στικτέον. V. Hoc illustratur per Eust. 1703, 7, ubi sic legitur: τινὲς δὲ τὸν τοιοῦτον στίχον δυσὶ κόμμασι μερίσαντες τὸ μὲν πρῶτον ἐλλειπτικῶς νοοῦσι, τὸ δὲ δεύτερον ἐντελῶς, ἵνα ᾖ „μὴ τεχνησάμενος εἴη, μήδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο." καί ἐστιν ὅμοιον τῷ „μὴ μνηστεύσαντες μήδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες." — δ 684 — καὶ ἐκεῖνο γάρ τινες τοιῶσδε εἶπον „μὴ

---

not. 8. 475. „ἔνθα τε νεκροὶ
ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἴδωλα καμόντων;"

εἰς τὸ „βροτῶν" ἡ στιγμή, ἵν' ᾖ οὕτως ὁ νοῦς, ὅπου ἐν τῷ Ἅιδῃ οἰκοῦσιν οἱ τεθνεῶτες ἐπιλελησμένοι τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων· ἀμέλει γοῦν διὰ τῆς τοῦ αἵματος πόσεως εἰς μνήμην τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων αὐτοὺς ἄγει. ἐὰν δὲ μὴ εἰς τὸ „βροτῶν" στίξωμεν, ὁ νοῦς οὕτως, ὅπου αἱ ψυχαὶ τὰ εἴδωλα τῶν ἀποθανόντων ἀνδρῶν ἀφρόντιστοι ζῶσι, τὰ κατὰ ἀνθρώπους μὴ λογιζόμενοι. HT. ind. 30. Est fortasse Nicanoris.

μνηστεύσαντες εἶεν" καὶ ἑξῆς. Tu Nicanoris scholion sic refinge: *στικτέον ἐπὶ τὸ „μὴ τεχνησάμενος, ἵνα λείπῃ τὸ „εἴη." τὸ δὲ ἑξῆς ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς.* ind. 1°.

ΕΙΣ ΤΗΝ Μ.

75. *„νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκεν*
κυανέη. τὸ μὲν οὔ ποτ' ἐρωεῖ, οὐδέ ποτ' αἴθρη."

Quomodo Nicanor hos versus intellexerit apparet ex adnotatione ad Σ 515: *Παρμενίσκος τοῖς ἑξῆς συνάπτει τὸ „ἐφεσταότες," ἐπεὶ σολοικοφανές, φησί, τέκνα ἐφεσταότες καὶ ἄλοχοι. εἰ δὲ ἐν τοῖς τέκνοις εἰσὶ καὶ ἄρρενες, τί κωλύει πρὸς τὸ σημαινόμενον αὐτὸν ἀπηντηκέναι, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων; „νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε — τὸ μὲν οὔ ποτ' ἐρωεῖ" (μ 75). „νωμῆσαι βῶν — τό μοί ἐστιν" (Η 240). οὕτως καὶ ἐνθάδε ἑσταότες παῖδες.* Similis adnotationis frustula v. in V: *πρὸς τὸ συνώνυμον* (l. *σημαινόμενον*) *ἀπήντησε τὸ „οὔποτ' ἐρωεῖ."* cf. Eust. 1713, 60: *σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι εὐθὺς καὶ ἕτερον ἐπισυνάπτει σχῆμα καινὸν τὸ „νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε. τὸ μὲν οὔ ποτ' ἐρωεῖ," ἐχρῆν μὲν γὰρ εἰπεῖν „ἡ μὲν οὔ ποτ' ἐρωεῖ," τουτέστιν οὐδέποτε ἀποχωρεῖ ἐκεῖθεν ἡ νεφέλη, ὁ δὲ ἄλλως ἔφη „τὸ μὲν οὔ ποτ' ἐρωεῖ," τουτέστι τὸ νέφος, ὃ ταὐτὸν τῇ νεφέλῃ κατὰ πολυωνυμίαν.*

94. *„ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου."*

*) *τινὲς „ἐξίσχει" κακῶς στίζουσιν.* H.

„τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ,
102. *πλησίον ἀλλήλων· καί κεν διοιστεύσειας."*

*) *μετὰ τὸ στίξαι τελείως εἰς τὸ „Ὀδυσσεῦ" τὸ „πλησίον ἀλλήλων" ὡς ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς προφερόμεθα, καὶ στίζομεν εἰς τὸ „ἀλλήλων." λείπει δὲ τὸ*[1] *εἰσί, πλησίον ἀλλήλων εἰσίν.* Q. ind. 1°.

120. *„οὐδέ τις ἔστ' ἀλκή· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς."*

†) *ἐνταῦθα στικτέον.* V. *εἰς τὸ „ἀλκή" ἀνάπαυσις· εἶτα γνωμικώτερον τὸ ἑξῆς.* H. Fluxit ex Nicanore, qui ita loqui non

---

1) *λείπει δὲ τό* pro cod. *ἅδε τοι* correxit Friedlaender p. 25.

potuit. Nam vocabulo „ἀνάπαυσις" et verbo „ἀναπαύεσθαι," frequenti apud Herodianum et recentiores, utitur Nicanor rarissime, ita ut Friedlaenderus habeat suspicionem epitomatorem in illis scholiis, quae Nicanori eripi non possunt, paullulum mutata oratione eius sententiam expressisse. cf. F. N. p. 9. ind. 22.

178. vid. not. 9.

286. „ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί, δηλήματα νηῶν, γίγνονται."

†) εἰς τὸ „χαλεποί" ἐστὶν ἡ στιγμή. H. Sic corrigendum: εἰς τὸ „χαλεποί" ἐστὶν ἡ βραχεῖα διαστολή. cf. α 4. ind. 41.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ν.

147. „αἶψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, κελαινεφές, ὡς ἀγορεύεις."

Nicanor pro κελαινεφές legit διοτρεφές cf. adnotationem eius ad Ι 538: πρὸς Ἀχιλλέα τὸ „δῖον γένος," οὐδέποτε γὰρ ἐπὶ θεοῦ τάσσει τὴν λέξιν. ὁ δὲ Νικάνωρ ἐπὶ Ἀρτέμιδος. καὶ γὰρ λέγει, φησίν, „αἶψα κ' ἐγὼν ἔρξαιμι διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις" — ν 147 — ἀγνοῶν ὅτι κελαινεφές ἐστιν.

„Si haec duo frusta cohaerent atque eiusmodi auctoribus fides non deneganda est, Nicanorem memoria potius lapsum esse crediderim, quam re vera ita legisse." Friedlaender. N. p. 106 not.

293. vid. not. 10.

427. „ἀλλὰ τά γ' οὐκ ὀίω· πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει."

*) ἕως τοῦ „ὀίω" ἡ στιγμή. Vind. 133. [μᾶλλον γὰρ οὕτως ἐμφαίνει. ἐὰν δὲ συνάπτηται, ἀδιανόητον γίνεται fortasse supplendum]. ind. 6.

---

not. 9. 178. „οἱ δ' ἐν νηί μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε."

ἀπὸ κοινοῦ τὸ „ὁμοῦ," ὁμοῦ χεῖρας, ὁμοῦ πόδας. Q. Fluxit fortasse ex Nicanore. — ind. 43. —

not. 10. 293. „σχέτλιε, ποικιλομῆτα, δόλων ἀτ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες."

τινὲς „δόλων ἄτερ" τοῖς ἑξῆς συνάπτοντες κακῶς αὐτό. H. Fluxit fortasse ex Nicanore. — ind. 21. —

ΕΙΣ ΤΗΝ Ξ.

5. „τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ
ὑψηλὴ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ."

*) τὸ ἑξῆς „ἥμενον περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ." PQ. omissum est τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσον. — ind. 41. —

87. „πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι."

†) ὁ „δὲ" πλεονάζει. HQ. ind. 36.

100. „δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πώεα οἰῶν,
τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες."

†) τὸ δὲ „βόσκουσι" προστεθὲν σχήματος ἐποίησεν ἐξαλλαγήν. μετὰ γὰρ τὸ „δώδεκα ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι" τὸ „τόσα πώεα" καὶ τὰ ἑξῆς, αἰτιατικαί εἰσι διὰ τὸ „βόσκουσι·" καὶ οὐδὲν μὲν ἐκώλυεν εἰπεῖν καὶ ὅτι „δώδεκα ἀγέλας" καὶ „τόσα πώεα" καὶ „τόσα συβόσια" καὶ „τόσα αἰπόλια" βόσκουσιν. οὐχ εἵλετο δὲ ὁ ποιητὴς οὕτως εἰπεῖν, ἀλλὰ στίξας εἰς τὸ „ἀγέλαι" εἶτα συνέταξε τὰ ἑξῆς πρὸς αἰτιατικὴν διὰ τὸ „βόσκουσι." Eust. 1753, 14. Nicanoris adnotamentum fuisse videtur ut ad *E* 247: στικτέον ἐπὶ τὸ „ἀγέλαι," ἵνα μὴ σολοικισμὸς γένηται, ἐὰν συνάπτωμεν. λείπει δὲ τὸ „εἰσίν." ind. 1*.

138. „φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχαται."

*) τὸ ἑξῆς „κήδεα τετεύχαται." H. [τὰ δὲ λοιπὰ ὡς διὰ μέσου λεγόμενα διορθωτέον.] ind. 41.

402. „ξεῖν', οὕτω γάρ κέν μοι ἐυκλείη τ' ἀρετή τε
εἴη ἐπ' ἀνθρώπους, ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον καὶ ξείνια δῶκα,
αὖτις δὲ κτείναιμι, φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην."

†) ἐν δὲ τῷ „αὖτις δὲ κτείναιμι" περιττὸς ὁ σύνδεσμος ληφθεὶς συνήθως ἀντὶ τοῦ δή. Eust. 1765, 25. ind. 36.

491. „ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι."

†) θαυμαστικόν. B. — ind. 15.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ο.

24. „ἀλλὰ σύ γ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἕκαστα.“

†) πίστευσον. εὐκτικὸν ἀντὶ προστακτικοῦ. BH. Ex Nicanoris libro haec fluxisse possunt cf. ω 491. ind. 9.

46. „ἔγρεο, Νεστορίδη Πεισίστρατε· μώνυχας ἵππους.“

*) εἰς τὸ „Πεισίστρατε“ ἡ στιγμή. H. [προσαγορευτικὴ γὰρ ἡ περίοδος]. ind. 16.

80. „εἰ δ' ἐθέλεις τραφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους.“

†) 81. ὅλαι ὑποστιγμαί. H. Simillimus locus est Z 150: εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς ἡμετέρην γενεήν. πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν. ἔστι πόλις Ἐφύρη —: Ad hunc Nicanor adnotavit: ὑποστικτέον εἰς τὸ „ἐθέλεις,“ ἵνα ᾖ τὸ „δαήμεναι“ ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ δάηθι. cf. ad Φ 487 FN. p. 28: ambigebatur enim utrum δαήμεναι pro δάηθι positum esset an proprie dictum. Illud praetulit Aristarchus et videtur praetulisse Nicanor, nam ad Z 150 hanc solam explicationem quasi solam ab eo profectam exhibet epitomator. — ind. 5. — Versus 78—85 ab Aristarcho expunctos Nicanor distinxit.

126. „μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην,“

τὸ δὲ „πολυηράτου“ ἀμφιβολίαν ἔχει. ἄδηλον γὰρ εἴτε „πολυηράτου Ἑλένης“ ῥητέον, εἴτε „γάμου πολυηράτου.“ Eust. 1776, 59.

Tales amphibolias, quae fiunt per collocationem, ubi dubium est, quid quo referri oporteat, resolvit Nicanor distinctione sexcentis locis, ita ut veri simile sit etiam hoc loco scholium fuisse: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „χειρῶν“ πρὸς τὸ σαφέστερον. ind. 46.

„ὧδε δέ οἱ προνέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
205. στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.“

*) τὸ πλῆρες ἔστρεψεν, οὐ στρέψαι· ἀπ' ἄλλης γάρ ἀρχῆς ἐστιν. H. Cod. στρέψα corr. Friedlaender p. 27. ind. 2. 22.

277. „ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα,
μή με κατακτείνωσι· διωκέμεναι γὰρ ὀίω.“

†) καὶ ὅρα τὸ κομματικὸν τῆς ἀξιώσεως, ἐναγωνίως προαχθέν, ὡς εἴ περ ἐπνευστία ὁ λέγων. δυσὶ γὰρ στίχοις ἔννοιαι τέσσαρες ἔγκεινται. ὧν αἱ δύο μὲν προτάσεις εἰσὶν, αἱ δε δύο κατασκευαὶ αὐτῶν. οὕτω δὲ καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἱστορικοῦ διηγήματος κομματικῶς προήχθη, συνεξομοιουμένη τῷ προσώπῳ περὶ οὗ τὸ διήγημα. ἔφη γὰρ οὕτω· „σχεδόθεν δέ οἱ ἤλθεν ἀνήρ, τηλεδαπός, φεύγων ἐξ Ἄργεος, ἄνδρα κατακτάς, μάντις. (v. 223). Eust. 1780, 35. ind. 25.

406. „εὔβοτος εὔμηλος, οἰνοπληθὴς πολύπυρος.
πείνη δ' οὔ ποτε δῆμον ἐσέρχεται.“

*) ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον ἕως τοῦ „πολύπυρος.“ διαστέλλεται τῷ „πείνη δ' οὔποτε.“ H. — ind. 51. — Eust. 1787, 26: τὸ δὲ „εὔβοτος“ καὶ ἑξῆς πάνυ ἐπαινεῖται τῆς γοργότητος, ἅπασαν ἀρετὴν χώρας περιέχον ἐν στίχῳ ἐνί. cf. Z 97.

ΕΙΣ ΤΗΝ Π.

23. „ἦλθες, Τηλέμαχε γλυκερὸν φάος;“

[ἦλθες, Τηλέμαχε.] †) ἐνταῦθα ἡ στιγμή, καὶ καθ' ἓν τὰ λοιπά. δύνανται μέντοι καὶ μεχρὶ τοῦ „φάος“ συνάπτεσθαι. H.

cf. FN. p. 38: Si integra sunt quae schol. Harl. tradit ad π 23, non a Nicanore profecta sunt. Nam si e pluribus vocativis nulla coniunctione inter se connexis consistit allocutio, in fine eius quidem non aliter ac post unum vocativum distinguitur, singula autem allocutionis membra minima distinctione inter se separari solent.“ Sic igitur Nicanoris verba restituenda sunt: προσαγορευτικὴ ἡ περίοδος· διὸ τελείαν στικτέον ἐπὶ τὸ „γλυκερὸν φάος.“ ἐπὶ δὲ τὸ „Τηλέμαχε“ βραχὺ διασταλτέον. ind. 16.

375. „ἀλλ' ἄγετε . . . .
383. ἀλλὰ φθέωμεν ἑλόντες.“

†) ἐπανέλαβε διὰ τοῦ „ἀλλὰ“ τὸν λόγον, ἐπεὶ μεταξυλογίᾳ ἐχρήσατο. B. cf. FN. p. 79. β 119. δ 342. ind. 42.

431. „τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον· ἔδεις, μνάᾳ δὲ γυναῖκα
παῖδά τ' ἀποκτείνεις, ἐμὲ δὲ μεγάλως ἀκαχίζεις.
ἀλλά σε παύσασθαι κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.“

ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ πυκνότητα καὶ γοργότητα νοημάτων μετὰ κάλλους ἐν τῷ . . . . . . (sequuntur versus citati) τέσσαρες οὖν ἔννοιαι αὐτοτελεῖς δυσὶ στίχοις ἔγκεινται μετὰ παρίσων τριῶν τοῦ „ἔδεις," „κτείνεις," „ἀκαχίζεις" . . . . θυμοῦ δὲ συγκοπαὶ τὰ ῥηθέντα κόμματα. Eust. 1807, 34. Haec ex Nicanore derivata videntur esse. ind. 25.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ρ.

160. vid. not. 11.

400. „δός οἱ ἑλών· οὔ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε."

†) καὶ ὅρα τρεῖς ἐννοίας κομματικὰς ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ. Eust. 1825, 40. Fluxit ex Nicanore, cuius verba sic fere refinge: παρατηρητέον ὅτι ἐμφαντικώτεροι γίνονται οἱ λόγοι θᾶσσον διακοπτόμενοι. διὸ στικτέον ἐπὶ τὸ „ἑλών," „φθονέω," „ἔγωγε." ind. 25.

479. „μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἷ' ἀγορεύεις."

†) καθ' ἑαυτὸ „οἷ' ἀγορεύεις," κατὰ ἔκπληξιν. H. ind. 15. v. 475—80 ab Aristarcho expunctos N. distinxit. ind. 52.

„εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοί.
514. οἷ' ὅ γε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ."

†) θαυμαστικῶς διὰ μέσου ἀναπεφώνηται „οἷα ὅγε μυθεῖται." BHQ. ind. 15.

539. „εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν."

Hunc locum citat Nicanor ad Δ 186, ubi sic legitur: Τυραννίων ὑφ' ἕν, ὡς ἄπιθι. ἄμεινον δὲ ταυτολογίαν εἶναι ἐμφαίνουσαν τὴν ἔπειξιν. καὶ ἀλλαχοῦ „ἔλθοι καὶ ἵκοιτο" (ρ 539).

ΕΙΣ ΤΗΝ Σ.

15. „δαιμόνι', οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω,
οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι καὶ πόλλ' ἀνελόντα.

---

not. 11. 160. „τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐυσσέλμου ἐπὶ νηός." θαυμαστικῶς. H, qui in lemmate habet οἷον ἐγώ ind. 15.

οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται, οὐδέ τί σε χρὴ
ἀλλοτρίων φθονέειν. δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης
ὥς περ ἐγών, ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν.
χερσὶ δὲ μή τι λίην προκαλίζεο, μή με χολώσῃς,
μή σε γέρων περ ἐὼν στῆθος καὶ χείλεα φύρσω
αἵματος. ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη
αὔριον. οὐ μὲν γάρ τι σ' ὑποστρέψεσθαι ὀίω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος."

τὸ δὲ „ἐπιτροχάδην" (v. 26) *παρατετηρημένως εἴρηται ἀντὶ τοῦ σπουδαίως καὶ κατ' ἐπιδρομήν. τοῦτο δὲ διὰ τὸ κομματικὸν τῶν ἐννοιῶν τοῦ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα λόγου. ἐν γὰρ στίχοις δέκα ἔννοιαι κεῖνται ὑπὲρ τὰς δέκα. θυμὸν γοῦν πλαγίως ὀνειδίζει τῷ Ὀδυσσεῖ, ὡς οἷα δι' ὀργὴν λαλοῦντι κομματικῶς.* Eust. 1835, 36. Haec Nicanoreae adnotationis frustula esse apparet ex scholio ad *I* 375: *παρατηρητέον ὅτι ἐμφαντικώτεροι γίνονται οἱ λόγοι θᾶσσον διακοπτόμενοι. ἡ γὰρ ὀργὴ μᾶλλον παρίσταται διὰ τοῦ τοιούτου. ἐν γοῦν τοῖς τέσσαρσι στίχοις ἐφεξῆς ὀκτώ εἰσιν αὐτοτελεῖς λόγοι καὶ τοσαῦται αἱ στιγμαί, ἀπὸ τοῦ „ἐκ γάρ δή μ'" ἕως τοῦ „ἐν καρὸς αἴσῃ."* ind. 25.

143. *„οἷ' ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας."*

†) *θαυμαστικῶς τὸ „οἷα." ἠρέμα ταῦτα πρὸς τὸν Ἀμφίνομόν φησι.* Q. — ind. 15. — Eust. 1841, 4: *καί φησι θαυμαστικῶς ἐν ἀσυνδέτῳ σχήματι.*

221. *„οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη."*

†) *θαυμαστικῶς τὸ „οἷον δή"* B. — ind. 15. — Eust. 1844, 13: *ἐπάγει οὖν θαυμαστικῶς καὶ θυμικῶς „οἷον δὴ τόδε ἔργον" κ. τ. λ.*

223. *„πῶς νῦν, εἴ τι ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν*
ἥμενος ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς;
σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο."

†) *τὸ ἑξῆς πῶς εἰς τὸ μετέπειτά σοι αἶσχος λώβη τε πέλοιτο, εἴ τι ὁ ξεῖνος πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς; τὸ γὰρ „νῦν" μέλλοντός ἐστι χρόνου, τὸ δὲ „πῶς" θαυμαστικὸν μετὰ ἤθους.* BHQ. *ἐν μεταξυλογίαις θαυμαστικῶς καὶ τοιοῦτος ὁ στίχος* . . H. — ind. 41.

Aliter Eust. 1844, 46: τὸ δὲ „πῶς νῦν;“ πάνυ ἐλλιπῶς καὶ οὕτω γοργῶς ἠρώτηται. οὐ γὰρ ἀφῆκεν ὁ θυμὸς ἐντελῆ γενέσθαι τὴν πεῦσιν.

297. „ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν.“

†) εἰς τὸ „δύω“ ὑποστικτέον. δύο γὰρ „ἕρματα.“ BH. ind. 46. Corr. ἐπὶ τὸ „δύω“ βραχὺ διασταλτέον. cf. ad α 40. Eust. 1847, 40: ἐν δὲ τῷ „ἕρματα δύο θεράποντες ἔνεικαν“ ἀμφίβολον μέν, εἴτε ἕρματα δύο, εἴτε θεράποντες δύο. δοκεῖ δὲ κρεῖττον συντάξαι ἕρματα δύο.

ΕΙΣ ΤΗΝ Τ.

71. „δαιμονίη, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτηότι θυμῷ;
ἦ ὅτι δὴ ῥυπόω, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἷμαι,
πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.
τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.“

†) ἐν οἷς ὅρα τὸ θυμικῶς ἐνδιάθετον τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῷ καὶ κομματικῶς καὶ ἀσυνδέτως λαλῆσαι. Eust. 1855, 54. Cum solutam orationem maxime convenire animi permotionibus saepius Nicanor adnotaverit — cf. FN. p. 49 — consentaneum est etiam hoc loco simile scholion fuisse ut ad *I* 375, cuius vestigia Eust. servavit. ind. 25.

303. „ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος
305. ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται ὡς ἀγορεύω.“

Videtur scholium fuisse de ὅτι vel ὡς particula omissa ante ἦ μέν τοι τάδε. cf. ad *O* 40: .... πληρέστατος δ' ἂν ἦν ὁ λόγος, εἰ καὶ σύνδεσμος ἔκειτο ὁ ὅτι ἢ ὡς. καὶ συνήπτετο ἂν τοῖς ἐπάνω, ἵν' ᾖ τοιαύτη ἡ φράσις, ἴστω γῆ καὶ οὔρανος ὅτι μὴ δι' ἐμὴν γνώμην. ἀλλὰ σπανίως τὰ τοιαῦτα λείπει, καὶ σχεδὸν ἐπὶ μόνων τῶν ὅρκων, ὡς κἀκεῖ „ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα — ἦ μέντοι τάδε πάντα τελείεται“ — τ 303. — τάχα οὖν καὶ διὰ τοῦτο συναπτέον αὐτὰ τοῖς ἐπάνω, ἐπεὶ συνήθης ἐστὶ τῶν ὅρκων ἡ ἔλλειψις.

ΕΙΣ ΤΗΝ Υ.

66. vid. not. 12.

ΕΙΣ ΤΗΝ Φ.

175. „ὣς φάτο, καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν ἄγρει δή, πῦρ κῆον."

Nicanorem post αἰγῶν distinxisse apparet ex adnotatione ad Ψ 805, ubi legitur: συναπτέον πάντα μέχρι τοῦ „χαλκὸν ἑλόντε," οὐ λείποντος τοῦ μάχεσθαι ἤ τινος τοιούτου. καὶ γὰρ μόνον αὐτὸ τὸ κελεύειν εἴωθε τιθέναι καθ' ἑαυτὸ ὁ ποιητής, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ — φ 175 — „Ἀντίνοος δ' ἐκέλευσε Μελάνθιον αἰπόλον αἰγῶν" καὶ ἐν τῇ ἑξῆς ῥαψῳδίᾳ — Ω 90 — „τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; — Nicanorem memoria fefellit in versu ex Odyssea afferendo. Est quidem Antinous, qui loquitur, sed versus sic sonat: „ὣς φάτο. καὶ ῥ' ἐκέλευσε." FN. p. 271.

ΕΙΣ ΤΗΝ Χ.

217. „ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσεαι, οἷα μενοινᾷς."

†) ἔτι κεῖται ἐν τούτοις καὶ ἀποστατικὸν σχῆμα κατὰ λόγον θάμβους τὸ „οἷα μενοινᾷς ἔρδειν ἐν μεγάροισιν," ὅμοιον ὂν τῷ „οἷα μ' ἔοργας" καὶ τοῖς τοιούτοις. Eust. 1925, 29. ind. 15.

391. „Τηλέμαχ', εἰ δ' ἄγε μοι κάλεσον τροφόν."

†) ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐν ἀρχῇ λόγου κεῖται ἀναντιρρήτως τὸ „εἰ δ' ἄγε ἀντὶ τοῦ εἷα ἄγε. φησὶ γὰρ „εἰ δ' ἄγε μοι κάλεσον τροφόν. Eust. 1931, 54. Frustula sunt adnotationis Nicanoreae. ind. 10.

---

not. 12. 66. „ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι."

καὶ τοῦτο συναπτέον τοῖς ἐπάνω „ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα οἴχοιτο προφέρουσα, ὡς ὅτε Πανδάρεω κούρας." BQ.

FN. p. 22. monet necesse esse qui hoc scholium scripserit non ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ut nos, sed ὡς ὅτε legerit. cf. ad Ξ 147. Eust. 1883, 35: ὅρα δὲ ὡς ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ σχοινοτενῶς ἐσχημάτισται· μετὰ τρεισκαίδεκα γὰρ στίχους ἀποδέδοται.

ΕΙΣ ΤΗΝ Ψ.

„ἦλθ' Ὀδυσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύω,
28. ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισιν."

*) στικτέον μετὰ τοῦτο [ὁ ξεῖνος]. V. Vind. 56. ind. 13. 218. vid. not. 13.

---

not. 13. 218. „οὐδέ κεν Ἀργείη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
εἰ ᾔδη ὅ μιν αὖτις ἀρήιοι υἷες Ἀχαιῶν
ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές.
τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ
λυγρήν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος."

ἀθετοῦνται οἱ ζ'* ὡς σκάζοντες κατὰ τὸν νοῦν. σώζοιντο** δ' ἄν, εἰ στίζοιμεν ἐπὶ τῷ „εἰ ᾔδη." καὶ τὸ „ὅ" ἀντὶ τοῦ διὸ (Dind. δι ὅως) εἶναι, οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ἐμίγη παρὰ ἀλλοδαπῷ ἀνδρί, εἰ μὴ ἦν ἐξηπατημένη. διὸ αὐτήν, ἐπεὶ παρελογίσθη, οἱ Ἕλληνες ἐπανήγαγον. οἱ δέ φασι τὸν Ἀλέξανδρον Μενελάῳ εἰκασθέντα γνώμῃ Ἀφροδίτης μιγῆναι τῇ Ἑλένῃ. V.

*) οἱ ζ' Barnes. ex cod. pro οἱ ιζ'. — schol. M. Vind. 133 habent ἀθετοῦνται οἱ ἑπτὰ στίχοι. **) σώζοιντο Buttm. pro σώζοιτο. ad v. 220 εἰ ᾔδη legitur in V: ἐνταῦθα στικτέον, ἔπειτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς προενεκτέον. Eust. 1946, 4: τὸ δὲ „οὐδ' ἂν Ἀργείη Ἑλένη ἀνδρὶ ἀλλοδαπῷ ἐμίγη, εἰ ᾔδη, ὅ μιν αὖτις Ἀχαιοὶ ἐπαναγαγεῖν ἔμελλον οἴκαδε, τοιοῦτον ἔχει νοῦν τελείας τιθεμένης στιγμῆς ἐν τῷ „εἰ ᾔδη." οὐκ ἄν φησιν οὐδὲ ἡ Ἑλένη παρ' ἀνδρὶ ἀλλοδαπῷ ἐγένετο, εἴ περ ἠπίστατο αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ παρ' ἐμοῦ λεχθὲν γνωμικόν, τὸ „πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν ἤτοι βουλεύονται ἀπατητικῶς. διό φησιν ἔμελλον οἱ Ἀχαιοὶ ἄξειν αὐτὴν οἴκαδε ὡς ἀπατηθεῖσαν καὶ μεταμελομένην, καθὰ δηλοῖ τὸ „τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε," κείμενον ἐν Ἰλιάδι. καί φασιν οἱ παλαιοὶ περὶ τῆς ῥηθείσης ἀπάτης, ἣν ἔπαθεν ἡ Ἑλένη, ὅτι Ἀφροδίτη Μενελάῳ τὸν Ἀλέξανδρον εἰκάσασα παρήγαγεν ἤτοι ἠπάτησε τὴν Ἑλένην, παραλογισαμένη τῇ ὁμοιότητι, ὡς εὐλόγως λοιπὸν καὶ τὴν Πηνελόπην δεδοικέναι μὴ πάθοι τι ὅμοιον. καὶ οὕτω μέν τινες καλῶς τὸ ῥηθὲν ἡρμήνευσαν νόημα. ἕτεροι δὲ τὴν ῥηθεῖσαν στιγμὴν ἀπάγοντες καὶ συνάπτοντες τὸ ὅλον εἰς νόημα ἓν λέγουσι μὲν ὅτι οὐκ ἂν ἡ Ἑλένη ἐμίγη ἀλλοδαπῷ, εἴ περ ᾔδη ὅτι αὐτὴν ἐπανάξειν οἱ Ἀχαιοὶ ἔμελλον· κρίνονται δὲ μεμπτέοι τοῖς παλαιοῖς διὰ τὸ κακοσυμβίβαστον τῆς ἐννοίας· ἀδιανόητον γὰρ τὸ λέγειν τὴν Πηνελόπην ὡς ἐδεδίειν μή πως ἀπατηθῶ. οὐδὲ γὰρ ἡ Ἑλένη συναπῆλθεν ἂν τῷ ἐκ Τροίας μείρακι, ἐὰν ἐγίνωσκεν ὅτι ἐπανακομισθήσεται εἰς τὴν πατρίδα. λέγοι γὰρ ἄν, ὅτι οὐ πόθῳ τοῦ ἀνδρὸς ἀλλὰ φόβῳ τοῦ ἐπανακάμψαι εἰς αὐτὸν ἐπεῖχον τὸν γάμον. ἴσως δὲ καὶ οὕτω πως καθίσταται τὰ τῆς ἐννοίας ταύτης. ἐδεδίειν, φησί, τὴν ἀπάτην, μεθ' ἣν ἀνάγκη πάντως ἦν ἐπανασωθῆναί με ζῶντι τῷ κουριδίῳ ἀνδρί. ὃ δὴ νόημα εἴ περ ἔσχε καὶ ἡ Ἑλένη, οὐκ ἂν ἡρπάγη. —

Herodianus hunc locum sic explicavit: Ἡρωδιανὸς τὸν εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπεί φησιν εἶναι, καὶ συνάπτει ὅλον τὸν νοῦν οὕτως· εἰ μὴ ἠπατήθη ἡ

ΕΙΣ ΤΗΝ Ω.

85. „μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλέ' ἄεθλα θῆκε μέσῳ."

†) τινὲς (δὲ) ὑποστίζουσιν εἰς τὸ „θεούς." H. ind. 47ᵇ et α 70: corr. βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „θεούς."

116. „ὀτρυνέων Ὀδυσῆα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,"

Ex Eust. adnotatione 1956, 36: τὸ δὲ „σὺν Μενελάῳ" σχῆμά τι ἀμφιβολίας ἐμφαῖνον λέγει ὅμως οὐχ ὅτι καὶ τὸν Μενέλαον ὤτρυνεν εἰς μάχην ὁ βασιλεύς, ἀλλ' ὅτι κατῆλθεν εἰς Ἰθάκην σὺν Μενελάῳ, ἢ καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ ὁ Μενέλαος τὸν Ὀδυσσέα ὤτρυνον. — poteris colligere Nicanoris scholium fuisse: βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ „Ὀδυσῆα" πρὸς τὸ σαφέστερον. ind. 46.

205. „οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἵκοντο."

*) ὑποστικτέον μετὰ τοῦτο (post κατέβαν). V. cf. Ω 330. ind. 39. —

227. vid. not. 14.

491. „ἐξελθών τις ἴδοι μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κιόντες."

Optativum hoc loco esse pro imperativo dicit Nicanor ad Ι 45: . . . . εἴρηται γὰρ ὡς ὁ εἰ σύνδεσμος ἔχει τινὰ δύναμιν παρακελευστικήν, ὡς ἐκεῖ „ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν" (Ω 74) τοῦ εὐκτικοῦ ἀντὶ προστακτικοῦ κειμένου, ὡς κἀκεῖ „ἐξελθών τις ἴδοι — ω 491 — ἀντὶ τοῦ ἰδέτω. ἀπρεπὲς γὰρ εὔχεσθαι τὸν Δία. cf. ad ο 24. ind. 9.

512. „οὔτι καταισχύνοντα τεὸν γένος, ὡς ἀγορεύεις."

οἷ' ἀγορεύεις, ἤγουν εἰς ἃ λέγεις, ἢ μᾶλλον λυπηρῶς κατὰ θυμικὸν ἀποστατικὸν σχῆμα οἷα δὴ λαλεῖς, τουτέστι, πῶς ποτε τοιαῦτα λέγεις; ὃ καὶ μᾶλλον κρεῖττον ὡς Ὁμηρικόν. Eust. 1969, 1. ind. 15.

Ἑλένη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, οὐκ ἂν ἄλλῳ ἠκολούθησεν ἀνδρί. καὶ πόθεν δῆλον ὅτι δι' ἀπάτην ἠκολούθησε καὶ οὐχ ἑκουσίως; ἐπειδὴ ἤδη μάλιστα ὅτι οὐκ ἔχει καταφρονηθῆναι τοῖς Ἕλλησιν ἡ αὐτῆς ἁρπαγή. Q. Vind. 56. cf. Lentz, Herod. ad h. l.

not. 14. 227. „ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα ῥαπτὸν ἀεικέλιον."

τὸ δὲ „ῥαπτὸν ἀεικέλιον" ὑφὲν ἀναγνωστέον, ἵνα δηλοῖ τὸν ἀεικελίως ῥαπτόν. Eust. 1959, 50. Fluxit fortasse ex Nicanore cf. FN. p. 99. ind. 51.

ADDENDA.

p. 20 l. 10 post δ 724* adde ζ 287*. η 255*. ο 80. ρ 479.

Halle, Buchdruckerei des Waisenhauses.